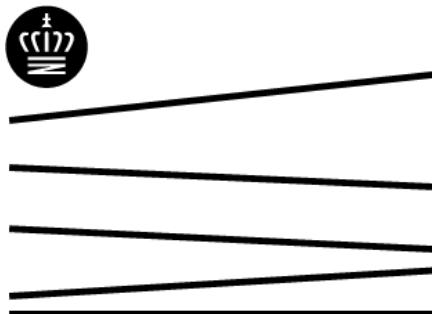

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Kratter, Franz.; af Franz Kratter ; Oversat af K.
L. Rahbek.

Titel | Title:

Slavinden i Surinam : Skuespil i fem Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schubothes Forlag, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Kratters

Slavinden i

Surinam

56.-54-8°

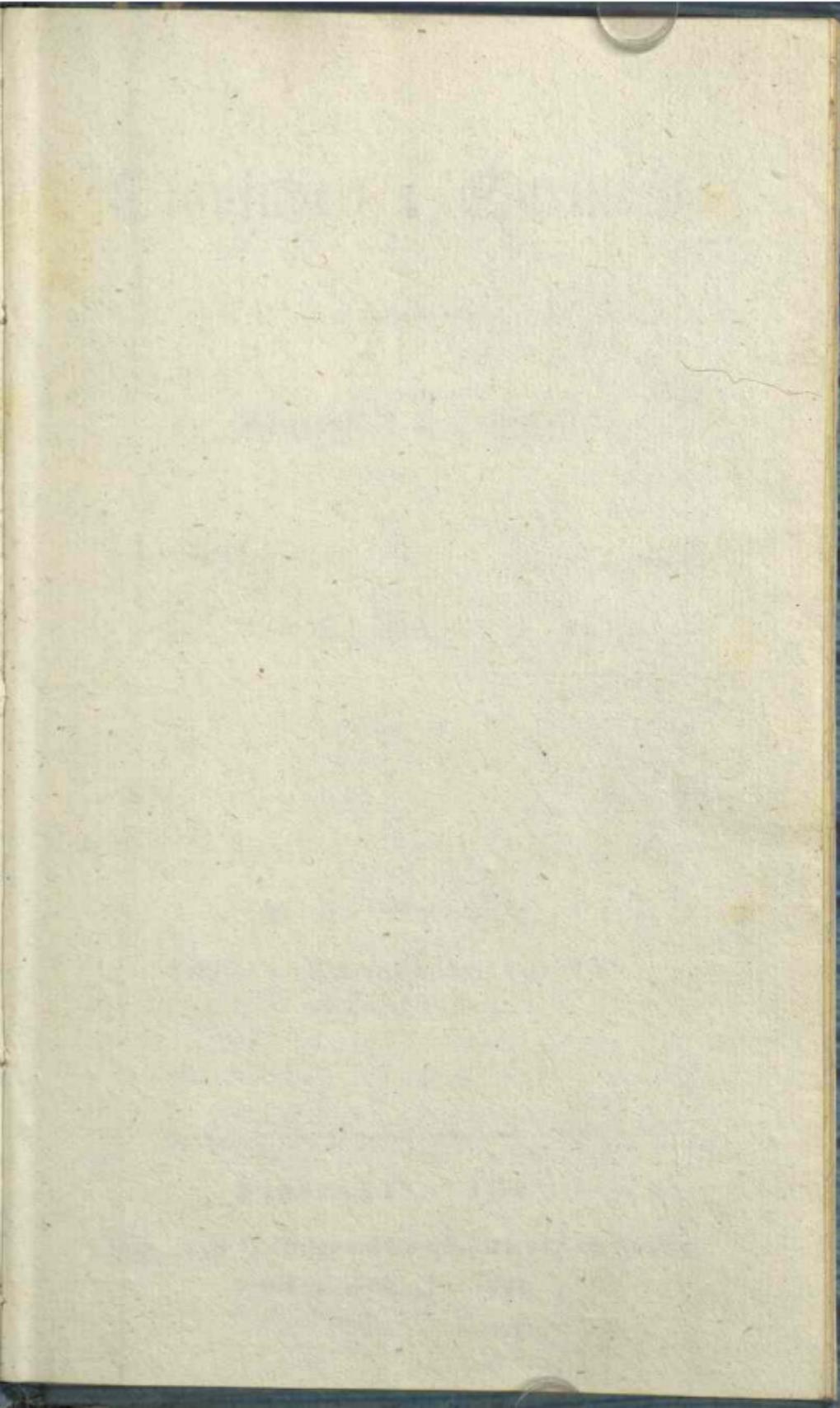
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

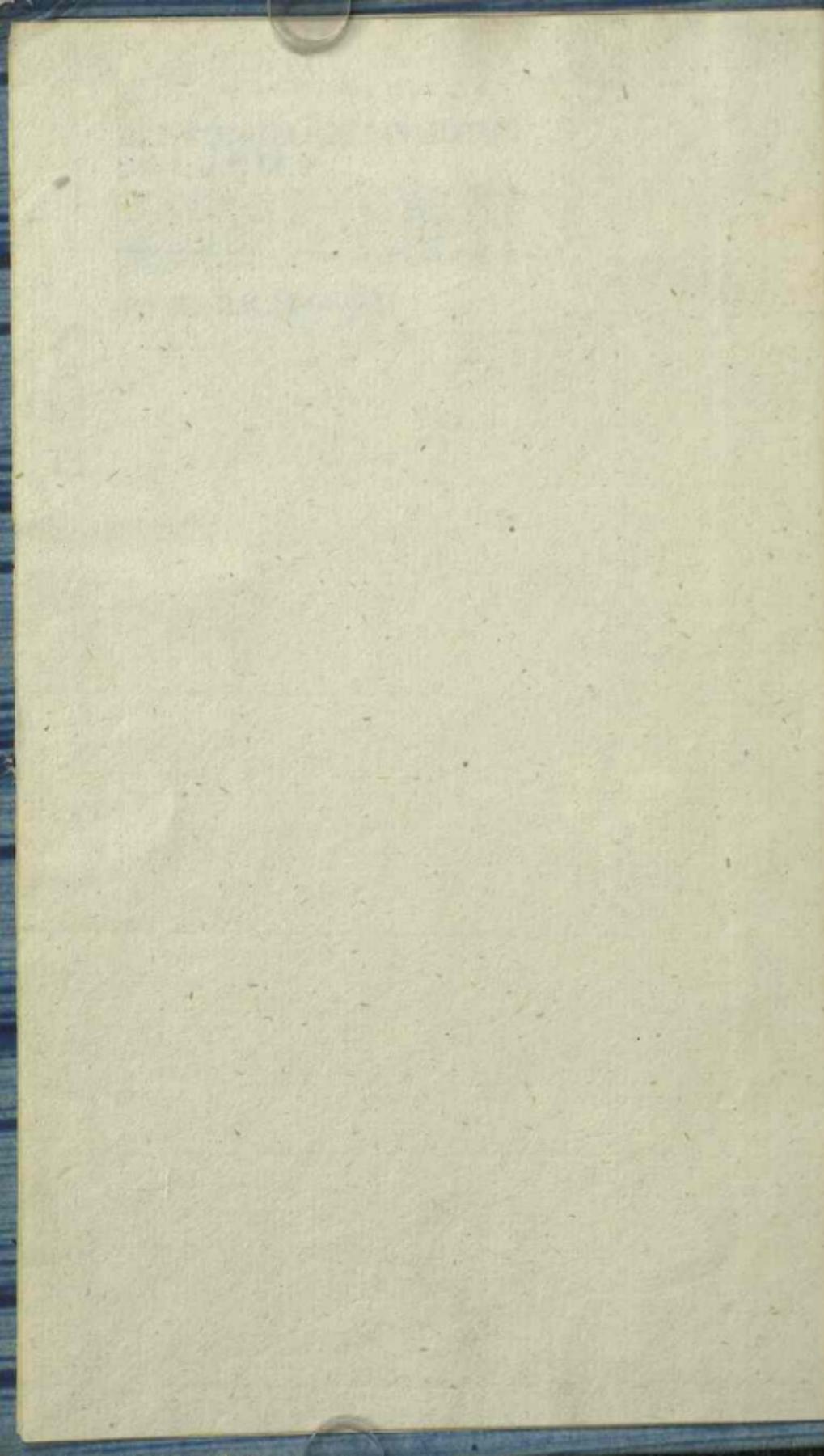

115608004851

+Rex

Slavinden i Surinam.

Skuespil i fem Acter

af

François Karratier,

oversat

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theater-Directeur, samt Ribbet
af Dannebrogens.

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Høsboghandler Schubotzes Forlag
hos Th. C. Rangeli.

Personerne.

Baron Beernbroeck, Oberst og Commandant
i Surinam.

Gery, en hvid Slavinde.

Stedmann, Capitain.

Wallmann, Commissair.

Lüde, en Planter.

Augusta v. d. Waard, en riig Planterenke.

Haikenberg, en ødelagt Planter.

Sixtus, Lüdes Slavemester.

En sort Jockey.

En Korporal.

Nvacko, en ung NegerSlave.

Solycoeur, Hvedsmand for de rebelle Neger.

Hollandiske Soldater, sorte Jægere,
fangne Neger.

Handlingen foregaer i Paramaribo, Surinams Hovedstæd.

Scenen forestiller en aaben med Citron- og Pommes
ranztræer prydet Plads udenfor Lüdes Huus. Ved
Huuset en Forhøining med Bord og Stole, hvorfra
man har Udsigt til Lüdes Plantager og den omlig-
gende Egn.

Første Act.

Første Oprin.

Gery (ene).

Gery (paa Forheiningen). Ha! rører der sig ikke noget paa Høien? — Noget og atter Noget! der funklar Bajonetter i Solen. Et Tog, et heele stort Tog, der alt bliver længere og længere, snoer sig om Høien! Det er dem! Det er dem! er jeg her saa ene? er der ingen, jeg kan sige det? ingen, med hvem jeg kan dele min Glæde, hvem jeg i mit Hiertes Jubel kan tilraabe: han kommer! han kommer!

Andet Oprin.

Gery. Falkenberg (fattig, sygelig, høstende).

Gery. Ha! der er een, der maa glæde sig med mig.

Falkenberg. God Morgen, Barn!

Cery. Er Du alt der? (gaaer ned) han kommer! han kommer!

Falkenb. Hvem?

Cery. Capitainen!

Falkenb. Saa?

Cery. Glæder Du Dig ikke?

Falkenb. Nei!

Cery. Ikke over Capitainen? ikke over hans Seiervindinger? ikke over de undertvungne Rebeller? ikke over den i Surinam tilbagebragte Nolighed?

Falkenb. Barn! jeg glæder mig over intet mere.

Cery. Et Liv uden Glæder! fattige, fattige Mand! — Hvorfor kom Du ikke i Gaar?

Falkenb. Jeg var saa mat. Alt! der kommer ingen Sovn mere i mine Hine; jeg har ingen Appetit; jeg høster bestandig.

Cery. Bliu et Sieblik. (henter en Kurv ud af huset.) Det havde jeg alt paa rede Haand til Dig i Gaar. Tag nogle af de Draaber om Morgenens, de give Appetit — et Par Spidæglas af den Viin om Aftenen, den er gammel; den styrker og munrer. Her er Abelsiner og syltede Tamarinter. De ere lette at fôrdsie, og give godt Blod. Her ere nogle Penge, Til i Morgen

har jeg noget lignede stånd til Dig. Næste Uge
skaffer jeg Dig ogsaa en Riale.

Falkenb. Gud lønne Dig! Gud maa
lønne Dig!

Cery. Nej! hvem vil nu altid strax tænke
paa Løn.

Falkenb. Han vil lønne Dig tusindfold
her, hundredtusindfold hisset. Du gjengelder
Ondt med Godt.

Cery. Din gamle Sørgesang!

Falkenb. Troer Du jeg nogensinde glem-
mer det; nogensinde tilgiver mig det selv?

Cery. Berolige Dig.

Falkenb. Om Matten, naar jeg ikke kan
sove; og dersor, dersor kan jeg ikke sove.

Cery. Muntre Dig! sorg for Din Sund-
hed.

Falkenb. Saa bliver det saa mørkt og
græsseligt for mig! — O! da jeg endnu var riig,
har jeg gjort mange Mennesker uret, begegnet
alle Folk saa ilde. Jeg seer Din Fader for mig,
hvor han byder mig hele sin Formue for Din og
Din Moders Frihed — hvor han for Eders Fri-
hed tilbyder sig selv til Slave — hvor han ligger
for mine Gdder, dær af Jammer og Fortviv-
else. Jeg er nu nok om straffet for min Umenne-
skelighed. Af! Alle foragte, beleee, spotte mig

gamle syge Mand. Jeg stammer mig ved at komme blandt Folk; tide troer jeg mig ikke engang ret til at see op mod Dagens Lys.

Ery. Nei, Alle foragte Dig ikke.

Falkenb. Ja! der er en edel Siel, som forbarmes sig over mig, da hun skulde have mig; som troster, fodet og flæder mig, da hun skulde forbande mig. Uden Dig, Barn! uden Dig var jeg alt for længe siden vanskøgtet.

Ery. Vær trostig. Du skal ikke lide Nød. Har jeg intet selv, skal jeg vække andres Medlidenhed for Dig. Kl. 7 i Aften hist i Pommerrantsalleen. Men een Ting beder jeg Dig om.

Falkenb. Du beder mig?

Ery. Ja! tag et venligt Ansigt med i Aften.

Falkenb. Barn! kan jeg?

Ery. Jeg har jo alt tilgivet Dig for længe siden. Min Fader er en af de Salige hisset. Skulde han ikke også have tilgivet Dig? — Græd ikke! O, hvor Ery vil glæde sig med Dig, naar Du i Aften bringer hende et glad Ansigt.

Falkenb. trykker hendes Hænder, og gaaer i hæftig Bevægelse.) De kommer! o, hvor mit Herte bænker af overvældtes Glæde. Forst maa jeg satte mig, inden jeg overrasker ham. (Hun spiuler sig bag Pommerrantstræerne; man hører en Marsch.)

Tredie Optrin.

Stedmann (med et Tog Soldater, sorte Fægere, Negerslaver med Gevær, Hængemaatter, Kurve, Tælte o.s.v. paa Ryggen.)

Stedmann. Holdt! Vi ere ved Maaleet, Kammerater! J har nære fulgt mine Besalinger. J har med uboselig Standhaftighed udholdt al Slags Strabads. J har med driftig Trods gaaet de skækkeligste Farer imøde. De os i Aantal tre Gange overiegne Rebeller ere overvundne og ødelagte. Eder ene har Carinam igien at takke for sin Rolighed. Enhver af Eder, uden Undtagelse, har Deel i den Hæder, der tilfommer os alle — den Blanke, som Mulatten, Mulatten, som Desgeren! Gaaer; lader Eders Saar helbrede, pleier og quæger Eders trætte Lemmer. Hvad jeg har lovet Eder, skal punktlig holdes. Gaaer nu, Kammerater! (Soldaterne gaae.)

Gierde Optrin.

Stedmann. Gery.

Gery. Stedmann!

Stedmann. Gery! min Gery! (hun vil læsse sig for hans Fædre.) J min Havn, hulde Skabning! (hun læsser sig i hans Arme, tlynger sig

fast til ham; og bliver saaledes en Stund.) Hvad er det! er Du blevnen maallos?

Gery. Af! taler ikke dette Gie? dette bangeende Herte? tale ikke disse Henrykelsens Quarer! O, lad mig hvile her!

Stedm. Søde besornnende Gieblik!

Gery. Lad mig ved dette Herte komme til mig selv igien. — Saa! saa! nu kan jeg igien tale. O, hvor glad er jeg, at Du er der igien!

Stedm. Hvordan levede Du? hvad bestilte Du?

Gery. Jeg levede kun for Dig; jeg tænkte kun een Tanke, og den var Du. Jeg sendte kun een Bon til Himlen, og den var for Din Frelse.

Stedm. Gode Gery!

Gery. Aldrig havde jeg troet, man kunde bede saa inderlig, tale saa fortrolig med Gud; at han i Bønnen funde blive Een saa nør! Han har bønhørt mig; han har givet det bedste af alle Mennester en Engel, der paa sine besticermende Vinger bar ham uafadt giennem de rødsemste Farer.

Stedm. De ere overslandne. Jeg bliver nu længe her; ret længe!

Gery. O, hvor vi skal glæde os! Augustia von der Waard og jeg.

Stedm. Hvor er hun?

Gery. Her! Hun har maget det saa, at
Du blev lagt i Quarter her hos Lüde. Hun har
selv lejet sig ind her. Vi boe alle tre under eet
Tag. Er det godt?

Sted m. Fortræffeligt!

Gery. Du skal nu see, hvorledes Gery skal
pleie Dig; hvorledes hun skal vakte paa hvert
Vink; hvor hun ikke skal kiende anden Besiræ-
belse, end at opdage Dit Hiertes lønligste Ønsker.

Sted m. (Slaer Armen om hende). Du er saa
god, Gery!

Gery. Du saa ædel!

Sted m. Hvor blev Du saa god?

Gery. Ved Dig!

Sted m. Ved mig?

Gery. Kan man behage Dig, naar man
ikke er god? seer Du, hvorfor jeg er god?

Sted m. Hvor Du paa my har gjort mig
til Din Giceldner! — Det var seent ud paa Aften-
nen, efter een af de missomste Dage; det værste
Veir, der nogensinde i den ublideste Værstid er
stormet ned fra Hiaulen, syntes at giøre eet med
de forvorne Rebeller. I den trivilsomste Kamp
vadede jeg med en Deel af mine Tropper gien-
nem en ful Mose, i Vand til Bryslet, faldte
Rebellerne i Nyggen, splittede dem ad, hug dem
ned, og gjorde dem til Fanger. Just leire vi os

ved Foden af et Bierg, gisre Ild paa, for at varme vore giennemfrosne, giennemregnede Lemmer, og stat til at rygge paa vor skulde Tvebak; da vi høre flitte og faide, stærkere og stærkere, nærmere og nærmere; jeg sender Mandstab ud: De bringe Zoki; han hilser fra Dig, lager en Kurb af Hesten med Hovedvare, og en anden med Vijn og Forfristninger. Forestil Dig denne pludselige Overgang fra Mangel til Overslod! Mine Kammerater vare mine Giæster. Belgisende Bederqvægelse, nyt Liv giennemfrossimede os alle. Under almeen Jubel drak man Din Skaal; Dz til Ere fæd Glædens Taknemmeligheds Taare.

Cery. Sligt tænkte jeg ikke paa, da jeg sendte Dig den ille Forfristning.

Stedm. Hvormed giengelder jeg Dig denne Belgiurting, Cery! som jeg knap selv var i stand til at betale? hvormed?

Cery. Nu! naar Du da endelig vil give mig noget, saa . . .

Stedm. Hvad da? kære Cery! tal uden Undseelse!

Cery. Saar forør mig en Guinee!

Stedm. (overroset). En Guinee! altsaa Venge! — intet andet? — her er ti.

Ery. Saameget kan Du ikke give; men
to tager jeg (kysser hans Haand). Jeg takker Dig
hierdelig (iler glad bort).

Femte Optrin.

Stedmann (ene).

En Guinee! een Guinee! hvorledes skal jeg
begribe det; hoorledes skal jeg forene den med
Erys Caracter, denne usle Guinee? Et Hierte,
som fun en Engel funde have, naar den blev
Menneske — og hun lader sig sine Belgierninger
betale med en Guinee. -- Havde jeg tusind Gui-
neer; jeg vilde i dette Hieblik give dem alle, alle
tusind til, dersom Du ikke havde fordret denne
Guinee af mig, Ery!

Siette Optrin.

Stedmann. Qvacko.

Qvacko. Obersten! Obersten!

Stedm. Kommer han?

Qvacko. Ja! men med et Ansigt, som om
han havde tygget Enstankod. Du skal see, ingen
ting vil være ham tilpas.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Qvacko. Du skulde giort det saa, og saa;
og havde Du virkelig giort det saa, havde det
igien ikke været tilpas.

Stedm. Om jeg netop gør ham tilpas,
det tænker jeg aldrig paa, naar det kun lykkes
mig, at have giort Tinget ret i det Hele. (Qvacko
gaar til side, da Obersten træder ind.)

Syvende Optrin.

Stedmann. Obersten.

Obersten (kommer ud af Kudes Huus, ved sig
selv). Den Pokers Tøs! saaer mine Tænder til
at løbe i Vand, og, inden jeg seer mig om, er
hun forsvunden. Vi Du! Du skal ikke have dres
vet Gæk med mig for Intet.

Stedm. Hr. Oberst! jeg var just i Be-
greh . . .

Oberst. Cervus! alt tilbage? Det er
gaaet godt, hører jeg.

Stedm. Krigen med Rebellerne er til
Ende.

Oberst. Det gør Dem Gre.

Stedm. Mere vort lille kække Mandstab,
end mig; havde det ikke giort Underværker i modig
at bære alstens Strabads og Elendighed, havde

de ikke i de mangfoldige Fægtninger med den
langt overlegne Mængde, med Fortvivlelsens Mod
kämpende, Rebeller, gjort Underværker af Caps-
perhed, hvo veed, hvad Sagen vilde taget for en
Ende.

Oberst. Deres Rapport?

Stedm. Her er den.

Oberst. Ulting afsørt?

Stedm. Ulting!

Oberst. Ingen Ting overdreven?

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Jeg veed, hvad man i slige Til-
fælde pleier at tillade sig.

Stedm. Jeg taler Sandhed, endog uden
Bidner; hvor skulde jeg overtræde den, da saa-
mange Bidner hvert Bieblik kunde overbevise mig
om det Modsatte.

Oberst. Hvor er Fangerne?

Stedm. De maa i det seeneste træsse ind
om tre Timer.

Oberst. (blader i Rapporten). Hvorfor falde
De ikke Rebellerne i Flanken ved Oronora?

Stedm. Moradsen, der var imelle m os
og dem, var uoverkommelig.

Oberst. Man skulde vores derpaas.

Stedm. Det gjorde man. Tre Mand sank,
ve de første Skridt, til Hulsen i Haengdynd.

Oberst. Ei! ei! det gaaer, naar man
voover — Hvorfor gik De ikke over Saramitaflo-
den ved Manca? Lingen havde derved i det mind-
ste været en Time tidligere til Ende.

Stedm. Jeg sonderede adskillige Steder.
Floden har farlige bundtose Steder, og stormer
med vild Brusen over skulste Klippestykker; hvor-
ledes havde det været muligt at gaae over saadan
en Flod med Mandstab med Ober- og Sidegevær,
belæsset med Patronasker, Tornistre og Hænge-
maatter?

Oberst. Ei! eis! unge Mennesker klæder
det ikke, at vilde vide bedre. De laae i Buggen
endnu, da jeg alt længe havde lugtet Krudt. Er
der gjort Bytte?

Stedm. Intet af Betrydenhed! derimod
har to Lieutenanter og jeg misiet vor Bagage.

Oberst. Det bliver Deres Skade.

Stedm. Jeg driver ikke på Godtgørelse,
derimod beder jeg, at der maa blive Mandstabets
udbetalt en lille Gratification, som jeg i største
Nødsfald lovede det.

Oberst. Saa? hvormeget?

Stedm. En Guinee tilmands!

Oberst. Saa? hvem har besuldmægtiget
Dem til at løve Gratificationer?

Stedm. Vi vovede to forgivernes blodige Angreb paa Nebellernes forskandsede Leir ved Cotticasfloden; en sterk Colosine var knap to Mile fra dem, for at sisde til dem; de havde da været os trefold overlegne; alle vores fejerrige Foretagender vilde ved denne Foreening paa eengang været tilintetgiorte. Jeg opmuntrede dei udrettede næsten modløsblevne Mandstab med Lust om denne Gratification, til det tredie Angreb. — Vi stormede Leiren, adsplittede Fienden, hug en stor Mængde ned, ilste ved Daggry den anmarscherende Colonne imøde; greb den an, og ødelagde den. Maar man ikke berettiges til Gratification ved en saadan Daad, som selv Lykken kroner, saa veed jeg ikke, hvad der i Verden kan berettige dertil.

Obersten. Ingen Raisonnering! Deres Hochmægenden har ingen Ordre givet mig at uddele Gratificationer. Fuchtelen paa Nakken af de Hunde, saa gaaer de nok i Ilden uden Gratificationer.

Stedm. De Hunde . . .

Oberst. Herre! glem ikke, jeg er Chef.

Stedm. O nei! kun kan jeg heller ikke glemme, at mine brave Krigskammerater ere Mennesker, og i hver Henseende meget hæderværdige Mennesker. Gratificationen maa betales.

Oberst. Maa! maa! og jeg, Oberst Baron von Beernbroeck, Commandant i Paramaribo, siger: Gratificationen bliver ikke betalt.

Stedm. Jeg har sat min Acre i Pant.

Oberst. Hvad kommer det mig ved? Skal jeg frie Dres pansatte Acre ind? Hvad? — Overalt har jeg meget paa Dem at klage. De forvænner, forkøler mig Soldaten. Hvor man med et Par Dusin Stokkeprygl kommer umiddelbar og bedre til Malet, bruger De sædvanlig en Hob syde Ord eller en Haandsuld Venge — det vil jeg ikke vide af — det maa ikke saa være. Subordination og ingen Raisonnering. Adieu!

(Obersten gaaer.)

Ottende Optrin.

Stedmann (ene).

Nei! for saadant et Menneskes Skyld skal ikke komme tilfort, brave Kammerater! — Halvfemstundstyve Guineer, er al min Eiendom; disse to Uhre, og denne Ring. — Vel Kammerater! Gratificationen skal blive betalt. — Sagens er denne Ring et kiært Minde fra min Moder; men lever hendes ophiede Billeder, hædes

blide ædle Caracter, hendes ustraffede Vandel der; for mindre i mit Hierte, for det jeg ikke hører hendes King længere paa min Finger?

N i e n d e O p t r i n.

Stedmann. Augusta v. d. Waard.

Augusta v. d. Waard. Velskommen, Hr. Capitain! hertelig og tusindgange velskommen!

Stedmann. Hvor usigelig glæder jeg mig (kysser hendes Haand).

V. d. Waard. Havde De vel ventet mig her?

Stedm. Des behageligere er Overrastelsen.

V. d. W. Et lykkeligt Mode, ikke sandt?

Stedm. Hvormegen Godhed af Dem, at kalde det et lykkeligt Mode.

V. d. W. De fra Wrens Mark! jeg fra Alkmaar; De i Seirens Glands! jeg ubersømt og ukiendt.

Stedm. Ubersømt og ukiendt? og hvo i Surinam fiender da ikke den stionne ædle Augusta van der Waard? — O! hvor er De at missunde? ingen nævner Dem, uden for at velsigne Dem; medens . . .

V. d. W. Medens? — De vil dog vel ikke sammenligne det Lidet, det lykkes mig at udrette,

med, hvad vi skyldte Dem? Surinam er reddet; Fred og Nolighed kommen tilbage i almeen Mod-
ligheds Sted; Ejendommene ere i Sikkerhed; Windstibelighed høster sit Arbeids Frugter i Fred.
Stedmanns Navn vil leve her i helligt undslette-
ligt Minde. Og nu nok! jeg veed, at den kiæfke-
ste Mand altid tillige er den bestedneste. — Er
De fornaltet med mine Slaver? lever de? har de
giort deres Skyldighed?

S t e d m. Hvad kan jeg sige til disse brave
Menneskers Ros Undet, end at de alle ere blevne
mine Venner — at deres utrættelige Dienstfærdig-
hed har giort mig til deres evige Giældner.

V. d. W. Zacki?

S t e d m. Er med de Fængne.

V. d. W. Kavi?

S t e d m. Er syg.

V. d. W. Den arme Kavi!

S t e d m. Ikke farlig. Der er sørget for
hans Pleie. Fire Negere bære ham i en Hænge-
køje. En af mine rafreste Folk har Tilsyn med
den.

V. d. Waard. Og min muntre lærvillige
Quacko?

S t e d m. Der kommer han.

Tiende Opteind.

De Forrige. Qvacko.

Qvacko (kaster sig for Augustas Fodder). Min
Frue!

B. d. Waard (reiser ham op). Staa op,
Qvacko! det glæder mig at see Dig frist og vel.

Qvacko. Var jeg det ikke, saa blev jeg det
nu. Kavi er syg. Min hals sætter jeg i Pant,
naar han seer Dig, og Du seer saa venlig til
ham, rækker ham saa venlig Din smukke Haand,
han bliver frist paa Stedet.

B. d. W. Godmodige Sladrer. — Hvor-
ledes har Qvacko fort sig op?

Stedmann. Ikke altid efter mit Ønske.

B. d. W. Hører Du, Qvacko?

Qvacko. Da giv mig hundrede Müsslag,
skær Senerne over paa mine Fodder, lad mig
levende hænges op ved min store Taa, hvis jeg...

B. d. W. Jeg vil see, hvad Du har sa-
tient.

Stedm. Ved visse Leiligheder har jeg slet
ingen Veie funnet komme med hans Egenindighed.

B. d. W. Du har forværret Dig, Qvacko!

Stedm. Halvanden Dag led vi paa en
stærk Marsch den meest marcende Hunger, Qvacko
havde forsigtig et skræt Schylle Lvebak i Bag-

haanden; det brægte han mig, og ved ingen Fors
stillinger var den egenfindige Dreng at bevæge til,
at tage det Halve, ikke saa meget som en ørste
Bid med mig.

V. d. W. (tager ham ved Haanden). Qvacko!
Du fortiente ikke at være min Slave, Du var
værd at være min Son.

Sted m. Paa en brændende heed Dag sogte
vi forgivæves Vand i en øde Sandørk. Vi van-
smægtede i en næsten dræbende Løst. Med usige-
lig Image samlede Qvacko Duggen af de vilde
Cocosblade, og bragte mig en halv Flaske fuld.
Ingen Trudsler kunde bragt ham til saameget
som at vøde sine Læber med denne kostelige Læd-
stedralik.

V. d. W. Fortræsselige Dreng! Du en Sla-
ve? fra dette Dieblik er Du fri. Vær min Ven!

Qvacko. Jeg vil høre Dig til, saa er jeg
friere end fri. Hvad flettes mig hos Dig? lod Du mig
kke undervise i Alt, hvad jeg kunde have Glæde
af: sulter jeg hos Dig? saaer jeg Hug? kaster
Du mig paa Gaden, naar jeg er syg? troe mig!
jeg gør nig noget til af, at tilhøre Dig! den
bedste, den mukkesté Frue paa hele Surinam.

V. d. W. Du sværmer, godhertige Dreng!

Qvacko. Åh! aldrig skal jeg bringe Dig
mit sidste Stykke Brød, aldrig samle Duggen af

Gæsoblade til at stille Din Vorst, albrig bøve mit
Liv for at redde Dit.

B. d. W. Har Du ikke alt gjort det, da
Du saa hertelig ønsker det?

Quacko. Og nu skal jeg fra Dig!

B. d. W. Ja! da Du ikke vil være fri,
skal Du fra nu af tilhøre en endnu bedre Herre,
end Din forrige Frue. Hr. Capitain! Quacko er
Deres.

Quacko (glad). Ja! Dig, min Lærer! Dig,
min Velgjører! vil jeg gjerne høre til.

Stedm. Med inderligste Tak modtager jeg
denne dyrebare Gave af Deres Haand; men vil
De tilgive mig, bedste Augusta! naar jeg strax
giver den bort igien?

B. d. W. Han er Deres Eiendom.

Stedm. Den, Du fra først af tilhørte,
skal Du igien høre til; den frie Natur. Du
græder? behøver Du da at forlade mig, for det
Du er fri?

Quacko. Maa jeg ikke blive hos Dig?

Stedm. Du er min Ven (omsavner ham).
Dit Herte tilhører mig, mit Herte Dig. Kun
saaledes kan Mennesket blive Menneskets Eiendom.

Quacko. Lager Du mig med til Europa?

Stedm. Hertelig gjerne.

Quacko. Og der bliver jeg hos Dig?

Stedm. Saa længe Du vil.

Qvacko. O, det vil jeg, saalænge jeg lever! hvad vil jeg ikke endnu kunne lære af Dig! Hvor jeg skal takke og lyde Dig — kun leve for Dig — leve for at giøre Dig Glæde og Fornøjelse (gaar).

Ellevte Optrin.

Stedmann. Augusta.

Stedm. Hvem i Europa kan rose sig af saadanne Venner? Qvacko har Ret! det er ikke saa stem en Skæbne, at være Augusta van der Waards Slave.

V. d. W. Mener De det?

Stedm. Var jeg Deres Slave . . .

V. d. W. Nu?

Stedm. Hvo veed, om jeg nogensinde sagte at blive fri?

V. d. W. Hr. Capitain!

Stedm. Augusta!

V. d. W. Dem var jeg maastee ikke hals saa ødelmodig imod.

Stedm. Hvorledes det?

V. d. W. De sik ikke saasnart Deres Frihed af mig igien (gaar).

Stedmann (ene). Var det Spøg eller
Alvor? den Tone, hun sagde det med, kom mig
noget synderlig før. — Edle Augusta! Din gode
Genius bevare Dig fra at mene det for Alvor.

A n d e n A c t.

(Scenen som i første.)

F o r s t e O p t r i n.

Lüde. S i x t u s .

Lüde (siddet uben for sit Huus ved et Bord på
Forhoiningen og ryger Tobak, har sine Regnskabsbøger,
en Kikkert og en Glaske Malaga for sig. Sixtus i ørbe-
dig Stilling noget fra ham). Hundrede Pidsteslag,
siger Du! dog af de ægte?

Sixtus. Saa det var en Hiertensglæde
at see. Ha ha ha! ved det fierde Slag kom der
Blod.

Lüde. Du fordemte Sixtus! Der har Du
et halvt Glas Malaga.

Sixtus. Med naadigst Lillardelse (drikker).
Bud det tiende fulgte Hud og Riod med. Den
slemme Omeg har vi faaet sat.

Lüde. Virkelig?

Sixtus. Jeg har strax gjort Afsregning
med ham.

Lüde. Saa?

Sixtus. Han lober ikke tiere hort.

Lüde. Har Du sørget for det?

Sixtus. Paa min Være lober han ikke hort.
Jeg har gjort fort Proces med ham, har staaret
Scenerne over i begge Haser.

Lüde. Nei! saa lober han ikke langt.

Sixtus. Nu skal han han krybe om i
Plantagen og luge, og sulde, til han bliver saa
mager, at man kan tælle hvert Been.

Lüde. Et heelt Glas Malaga, Sixtus.

Sixtus. Med naadigst Lillardelse! (drikker.)

Lüde (seer med Kikkerten ud i Plantagen). Død
og Ulykke! de staae ledige.

Sixtus. Med naadigst Lillardelse! (seer i
Kikkerten.) Død og Ulykke! de staae ledige. (tager
Hvidsten af Skulbren og svinger.) Nu, G Hunde! (hur-
dig afsted.)

Lüde (ene). Ret saa! i Aften nok et
Glas Malaga, min brave, retskaffene, hellige
Sixtus!

Andet Optrin.

Lüde. Augusta v. d. Waard. Stedmann.

Stedmann (træder ind af Huset med Augusta).
Af, Hr. Lüdel endelig har jeg da den Ære, at
hilse paa Herren af Huset.

Lüde. Tiener!

Stedm. Det gior mig ondt, man har nødt
mig at giøre Dem Uleilighed.

Lüde. Mig med.

Sted.m. Midlertid skal denne Uleilighed,
saa vidi det staer til mig, være saa ubetydelig,
som muligt.

Lüde. Mig kært.

V. d. W. De veed dog, Nebelkrigen er til
Ende, og vi har Rolighed?

Lüde. Jo!

V. d. W. Nu kan De fremdeles uforstyrret
og ubefyret lade Deres Slaver pidste, mis-
handle og lemlestte.

Lüde. I mine Huussager har ingen mig
noget at sige.

V. d. W. Nebellerne, som de haardhertige
Plantere vare saa bange for, ere tugtede, tilintet-
giorte.

Lüde. Det kunde og burde de alt lønge
høret.

Stedm. (hæftig). Hvad vil De sige med det?

Lüde. Jeg — jeg vil sige — man skulde strax i Begyndelsen sendt den tapre Capitain Stedmann.

V. d. W. Seer De, Hr. Capitain! Hr. Lüde kan ogsaa være galant. (til Lüde) Jeg kommer med et lille Forslag til Dem.

Lüde (reiser sig, og kommer ned af Terrassen). Saa! maastee en Speculation, en . . .

V. d. W. De kan kalde det, som De vil — men langtfra ingen Kiohmandsspeculation.

Lüde. Saa interesserer den ikke mig. (vil op igien.)

V. d. W. Bliv De — Dem interesserer den just. Speculationen gaaer nemlig ud paa at afsigre en stor Giøld med en Bagatel.

Lüde. Jeg er ikke i Giøld til noget Menneske.

V. d. W. Det er en Taknemmelighedsgiøld, jeg mener.

Lüde. Taknemmeligheds? Tak? hvem skulde jeg takke? hvad skulde jeg takke for? hvad jeg behover, betaler jeg; jeg faaer ingen Ting til Giøvendes; hvad skal jeg da takke for?

V. d. W. Et lidet Antal brave Krigere har udstaet alle Slags Besværheder, har fægtet, blødet, vovet sit Liv, for at forvisse nogle rige

Plantere den rolige Besiddelse af deres Overflod.
Og saadanne Mennester skulde De ikke skynde Tak
og Erkiendtlighed?

Lüde. Har de giort deres Skyldighed, saa
er de ogsaa betalt for det?

Stedm. Hvad kalder De betalt? I ire
Maaneder har Ørter og Bonner, kogt i Vand,
og mulden Ebek, som De ikke vilde byde Deres
Hund, været deres eneste Fede. Hvad om de nu
i deres grundede Misfornøielse havde giort min-
dre, om de . . .

Lüde. Jeg forstaer. Nu! saa havde det
været Hundsvotter.

Stedm. Hr. Lüde!

Lüde. Skulde jeg kanstee ligefuldigt sagt:
det var tappre Soldater, Helte!

Stedm. Den Hensigt, Frue v. d. Waard
kommer til Dem i, tillader mig ikke at være bitter
imod Dem. De kan takke den fortreffelige Dames
Mærverelse, naar jeg pac lægger mig den Twang,
for denne Gang at lade det Uanständige i Deres
Forhold upaaanket.

V. d. W. Jeg formodede, de herrer Plan-
tere vilde paa det sierneste Vink ret gierne for-
staet sig til en lille Erkiendtlighed for saamegen
Doposrelse.

Lüde. Maar det juft skal være, kommer det ikke an paa en halv Guinee.

V. d. W. O, jeg beder! giv Dem ingen Uleilighed.

Lüde. Ogsaa godt! men at De ikke skal sige, jeg intet har vildet give.

V. d. W. Saa uretfærdig er jeg ikke.

Lüde. En halv Guinee er ikke saadan en Bagatell, som De troer. Venge finder man ikke paa Møddingen.

V. d. W. Gid det var det skidneste Sted, De fandt dem paa.

Lüde. Hvad skal da al den Snak til? vil man ikke have mine Venge, beholder jeg dem selv. Man har heller ikke staalet sine Venge (gaaer).

Tredie Optrin.

Augusta. Stedmann.

A. v. d. Waard. Gid han havde staalet dem, — men nu klæber der Blod ved hver Skilting, han falder sin. Hr Capitain! De maa ikke af en følesløs Planters Utaknemmelighed slutte, at alle andre ere utaknemmelige og følesløse. Jeg slaaer mig ikke til Nolighed, for jeg har skaffet Deres brave Corps et Par ret fornisielige Dage for sin Tapperhed.

Stedmann (thyser hendes Haand). De er god, dyrebare Augusta! uudsigelig god.

Augusta. Mindre maaskee, end De troer.
(Gaaer hurtig bort.)

F i e r d e O p t r i n.

Stedmann (ene).

Maaskee! gode Augusta! og hvorfor? fordi Du er mig for god? skulde det være saa? — Stakkels Cery! det er ingen ubetydelig Medbeilervæste, der synes at kæmpe med Dig om mit Hjerte. — Den ulyksalige Guinee! jeg frygter! jeg frygter!

F e m t e O p t r i n.

Cery. **S**tedmann.

Cery. Seer Du, sex Guineer!

Stedm. Hvor har Du faaet dem?

Cery. Augusta van der Waard har forøret mig dem i dette Dieblif.

Stedm. Haar Du Venge til Foræring af hende?

Cery. O ja! mig vilde hun ikke saa let nægte nogen Ting. Men denne Gang torde jeg vædde paa, det var for Din Skyld. Hun er saa glad; hun taler saa varmt og hertelig om Dig.

Stedm. Du synes at holde af Venge, Cery!

Cery. Der er koge Folk, der holder af
Venge, hvorfor skulde jeg da ikke ogsaa?

Stedm. Koge Folk holde af dem for deres
fornuftige Drugs Skyld. Det samme troer jeg
ogsaa min Cery til, eliers . . .

Cery. Nu?

Stedm. vidste jeg ikke at forene det med
hendes portresselige Caracter, hvor hun kan være
saa ædel, og dog saa ængstelig føge at faae en
Foræring i Venge, og glæde sig saa barnagtig,
naar hun har faaet den! Hvad bruger Du Pen-
gene til, Cery?

Cery (nu og i det følgende med stedse større For-
legenhed). Jeg — jeg kisber mig rart Stads for
dem.

Stedm. Hvorfor bliver Du rød ved denne
Tilstaaelse?

Cery. Hordi jeg var bange for, at Du ikke
vilde være tilfreds dermed.

Stedm. Hvis det var saa, neppe; men
det er ikke saa; saadan en Hverdags Skabning
er Du ikke. Nok en Gang! hvad gør Du med
Pengene?

Cery. Jeg sparar dem sammen.

Stedm. Hvortil?

C ery. Da Falkenberg blev ødelagt, og min
Møder og jeg leed Nød, og dog ikke funde blive
solgte; o, da var vi i stor Elendighed! Uden Fo-
lycoeurs Godhed havde vi maatte vansmægte. —
Om Du engang, tænker jeg nu saa tide, skulde
komme i saadan Nød igien, vilde det, Du havde
sparet sammen, ret komme Dig til Gavn.

S tedm. Det træffer onskeligt. Jeg behøver
Penge. Vilde Du ikke, paa omrent 14 Dage,
laane mig en Summa af 20 Guineer.

C ery. Naar vil Du have dem?

S tedm. Paa Stedet.

C ery. Jeg har dem ikke hos mig.

S tedm. Saa er Du saa god at hente mig dem.

C ery. Jeg har givet dem i Forvaring.

S tedm. Til hvem?

C ery. Skal jeg sige den rene Sandhed,
har jeg laant dem ud.

S tedm. Til hvem?

C ery. Det tor jeg ikke sige.

S tedm. Den ene Guinee, Du forlangte af
mig i Dag, har kostet mit my min Roslighed. Du er
i Begreb at tage min Agtelse, i mine Mine at fors-
nedres til en vindesyg Skabning af det alminde-
ligste Slags. Mit sidste alvorlige Spørgsmaal
afzior mit Livs Lykke: hvad har Du gjort med
de Penge?

Ery. Jeg giver dem bort.

Stedm. Til hvem?

Ery. Til en fattig, meget fattig Mand.

Stedm. Kjænder jeg ham?

Ery. Ja!

Stedm. Hvad hedder han?

Ery. Han var rig, meget rig; nu er han
syg — er den fattigste af alle Tiggere, da han
flammer sig ved at tigge. Jeg har i et Aar er-
nærer ham i Stilhed.

Stedm. Hvad hedder han?

Ery. Træng ikke paa mig!

Stedm. Saa hemmelighedsfuld med en
Betler! Din Mistro frønker mig.

Ery. Det bliver dog imellem os?

Stedm. Hvisket Spørgsmaal!

Ery. Falkenberg!

Stedm. Din forrige Herre! Din Fiende!
Din Faders Banemand, den grumme tyraniske
Falkenberg!

Ery. Af! nu er han saa forladt, saa for-
agtet af al Verden.

Stedm. Ery! himmelske Skabning! o!
kun sjeldent naer selv det bedste Menneske den
Storhed, at blive sin Fignders Belgører.

Siette Optrin.

De Forrige. Sixtus.

Sixtus (der træder ind, som Stedmann trykker Cery til sit herte, assides). Saa! en smuk Historie! bi Du kan!

Stedmann. Hvad vil han?

Sixtus. Ullerydmygste Tiener! Embedsforretninger. (til Cery) Hr. Lüde falder (truer ad hende med Pidsten og gør et bistræt Ansigt, men passer paa, at Stedmann ikke seer det). Han falder alt tredie Gang.

Cery. Jeg kommer (gaaer).

Stedm. Skal han ogsaa just forstyrre mig i mit Livs sodesse Sieblik?

Sixt. Det gør mig onde, hertelig onde; men jeg gjorde jo kun min Skyldighed; jeg sagde jo bare: Hr. Lüde falder alt tredie Gang. Underdani sie Tiener! (gaaer hurtig og svinger Pidsten i det han gaaer),

Syvende Optrin.

Stedmann. Commissair Wallmann.

Wallmann. Velkommen, Hr. Capitain!

Stedmann. God Dag, Wallmann!

Wallm. Hs. Excellence Gouverneuren har hørt om Deres lykkelige sejerrige Hjemkomst.

Slavinden i Surinam.

E

Stedm. Jeg har isinde endnu i Dag at giøre Hs. Excell. min Opvarthing.

Wallm. Han beder Dem besøge ham om en Time. Han har vigtige Ting at tale med Dem om.

Stedm. Jeg skal indfinde mig præcis.

Wallm. Er Lüde hjemme.

Stedm. Jeg talte med ham for et Quarter siden.

Wallm. Jeg har et lille Wrinde til ham, som just ikke vil smage ham.

Stedm. Der gaaer han. (raaber ud af Scenen)
Hr. Lüde! Hr. Lüde!

O t t e n d e O p t r i n.

De Horrige. Lüde.

Lüde (endnu bag Scenen). Hvad er der?

Stedm. Hr. Commissar Wallmann vil tale med Dem.

Lüde (kommer ind). Servus!

Wallm. Fra Gouverneuren.

Lüde. Underdanige Tiener! hvad besaler?

Wallm. Deres Opsynsmand, Sixtus, har for to Dage siden pidstet en Stambopige ihiel.

Lüde. Kan gierne være. Hvad bryder det mig?

W allm. Gierningen er omstændelig oplyst.
Ove alt tillader den Knegt sig de grusomste Uten-
nesteligheter mod Deres Slaver.

Lüde. Han vil selv bedst vide, hvorfor.

W allm. Hs. Excellence, fuld af den ret-
færdigste Uvillie over denne alt mere og mere over-
haandtagende utiladelige Omgangsmaade, har nu
fast besluttet, at sætte den i Surinam næsten ganz
ske glemte Lov om Slavernes Behandling i fuld
Virksomhed igien.

Stedm. Hans Excellence er en bekjendt
Mennesteven.

W allm. Han har dersor dømt Opsyns-
manden Sixtus til en Vengemulet af 500 Gui-
neer; og, isald denne Summa ikke blev erlagt
endnu i Dag, til sex Aar paa Galleierne.

Lüde. Stambopigen kostede 20 Guineer; er
det nu Proportion? er det christeligt? er det Ret?

W allm. Derom maa De gaae irette med
Gouverneuren.

Lüde. Dicévlen maa gaae irette med ham,
ikke jeg. Femhundrede Guineer! — Min Sixtus
har ingen Venge. Maar jeg sætter ham paa Hove-
det, falder der ikke halvhundrede Skilling fra ham.

Stedm. Det troer jeg. Den Karl drifker
Malaga som Vand, og vestphalske Skinker er
hans daglige Brød.

Wallm. Nu! saa kommer han paa Galleierne.

Lüde. Hvad, paa Galleierne? Min Sixtus! min Hvidehaand, den tro reiskasne Sæbel! nei for Satan, nei! -- Hvadé Gouverneuren en Plantage, som jeg, saadanne Hundeslaver, som jeg, og en Sixtus, som jeg, han vilde ikke saadan domme opad Bæggene og nedad Stolperne. Forstaer De?

Wallm. De er altsaa villig til at betale for Deres Sixtus?

Lüde. Hvad betale? jeg! hverken mere eller mindre end rene 500 Guineer? Hør skal . . .

Wall. Saa er Tingen i sin Orden.

Lüde. I sin Orden? en smuk Orden! er det mig, der har vidstet Stambopigen ihiel? er jeg min Opsynsmann? er jeg min Sixtus? — hvorfor skal jeg betale? hvad? hvorfor?

Wallm. Femhundrede Guineer ligger i den ene Skaal, Galleierne og Deres Sixtus i den anden. Om to Timer kommer jeg igien. Deres Formue er mig Sikkerhed for Karlen. Tiener, mine Herrer! (gaaer.)

Niende Optrin.

De Horrige uden Wallmann.

Stedmann. Hr. Lüde! vil De vel tage imod et godt Raad?

Lüde. Maar det ingen Penge kostet, hvorefor ikke?

Stedm. Og, naar det endnu ovenikobet bragte Penge ind?

Lüde. Nu! saameget heller.

Stedm. Deres Sixtus forekommer het mig ikke at være saa rigtigt med.

Lüde. Hvad mener De dermed.

Stedm. Hvad tiener Deres Sixtus paa?

Lüde. O! Sixtus tiener godt, han tiener aarlig sine rene 50 Guineer.

Stedm. Bagatel!

Lüde. Hvad? 50 Guineer!

Stedm. I Forhold til, hvad Sixtus bruger om Aaret. Det er en lidetlig Knægt.

Lüde. Det er sandt.

Stedm. Det siger hans Næse paa første Diekast. Han har en meget rod Næse.

Lüde. Ja! hans Næse glindser som skuret Kobber.

Stedm. Hvor dyrt kymmer vel hans Næse Dem at staae mellem Aar og Dag?

Lüde. Hans Næse? Ha ha ha!

Stedm. Jeg vil vædde, hvad De vil, den
koster Dem over 200 Pd. aarlig.

Lüde. De spøger.

Stedm. Alle Mennesker siender Deres
Sixtus, kun De ikke. Han drifker Malaga til
Frokost; han drifker Malaga om Middagen; han
sleber den med sig i Plantagen, og han drifker
sig fuld i den om Aftenen.

Lüde. Du fordømte Sixtus! han har noge:
Ieh til min Viinkjælder.

Stedm. Regn De engang efter, hvormange
hundrede Glasser, De savner.

Lüde. Hvormange hundrede? det var som
Satan!

Stedm. Desuden seer man Guld hos Deres
Sixtus i hele Haandfuldeviis.

Lüde. Død og al Ulykke! Jeg har nogle
Gange sendt ham selv efter Penge i min Kasse.

Stedm. Saa er det jo dog Umagen værdt,
for denne Deres Hvirehaand, for denne tro ret-
stafne Siel at lade 500 Guineer . . .

Lüde. Ja bi Du saalænge, Din Skurk!

Stedm. Jeg kunde foreslæge Dem en anden
ulige bedre Opsynsmand.

Lüde. Saa!

Stedm. Det er et godt Menneste.

Lüde. Fanden i Vold med alle de Opsynsmænd, der ere gode Mennesker!

Stedm. Nei! forstaae mig ret. Jeg mener et ordentligt meget flittigt Menneske, der er en forstandig Planter, holder strængt paa Arbeid, ingen Uordener taaler, ingen vestphalst Skinke spiser, og ingen Malaga drifker.

Lüde. Det klang rigtig nok ikke saa ilde.

Stedm. Hans forrige Herre har, for hans gode Opsørsels Skyld, stønket ham sin Frihed. Behøver De videre Unbefaling for ham?

Lüde. Man kan forsøge det.

Stedm. Jeg staaer inde for, der skal være bedre Orden i Deres Huse, og komme merkelig mere ud af Deres Plantage. Tillige skal den nye Opsynsmand tienne for halv Lon.

Lüde. Større Indtægt! halv Lon! altsaa 25 Guineer? det bliver derved. Sixtus er ikke min Sixtus mere; han skal forsøge sin Lykke andensteds, kan engang forsøge den paa Galleierne.

Stedm. Men een Ting, maa jeg sige Dem endnu: han er en Neger.

Lüde. Saa kan jeg ikke bruge ham.

Stedm. Jeg staaer Dem inde for ham.

Lüde. Han vil holde med mine Slaver.

Stedm. De vil des villigere lyde en værdig Landmand.

Lüde. Han vil giøre Complotter.

Stedm. Han er ærlig, og gør sin Pligt.

Lüde. Han vil ikke hugge til.

Stedm. Med ubøjelig Strenghed, naar det skal være.

Lüde. Han vil vægare sig ved at sticere Ennerne over paa dem, der løbe bort.

Stedm. Han vil der ikke saa let nogen løbe fra.

Lüde. Nu! saa paa Deres Ord, Hr. Captain! Men jeg staarer her, som paa Blodder. Jeg maa hen og see efter med min Malaga. Jeg bliver hanske beklemt om Hiertet, naar jeg tænker paa min Masaga og saa paa min Sixtus med hans røde Næse (gaaer).

Stedmann (ene). Saa har da nu en blot Hændelse giort mig til Eders Vægigrer, arme ulykkelige Offere for barbarisk Vindestyge og vilkaarligt Tyrannie!

T i e n d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Stedm. Ha, Cery! er Du der igien? Du seer noget forvirret ud; er der medt Dig noget Ubehageligt?

Cery (giver sig en munter Mine). Nu er jeg igien ved godt Mod.

Stedm. Saa hurtig?

Ery. Kan jeg andet? Skinner ikke min Soel?

Stedm. Din Soei?

Ery. Er Du her ikke igien? Skulde jeg da ikke være let og vel tilmode? er Du mig ikke god? saaler Du mig ikke om Dig?

Stedm. Være Dig god? Kun taale Dig?
— jeg elster Dig!

Ery. Det skal Du ikke.

Stedm. Hvorfor ikke?

Ery. Var jeg ingen Slavinde! da, ja da!
— men nu beder jeg Dig: nævn aldrig, aldrig
Ordet Kærlighed mere for mig!

Stedm. Jeg beundrer Dig, at Du saa
ganske, med saa inderlig Sindsrolighed kan skilte
Dig i Din Skæbne.

Ery. Jeg er ikke ulykkelig. Min Fader
var en ødel forstandig Mand . . .

Stedm. En saadan Datters Fader! ja det
maatte han være.

Ery. Er det Svaghed, for et enestie Mennes-
sels Skyld at holde af et heelt Land, saa er det
i det mindste en tilgivelig Svaghed. For min
Faders Skyld holder jeg inderlig af alle Danste.
Hvor reent og redelig elskede han ikke min Mo-
der, endstiondt hun kun var en Mularinde? For

hendes og min Frihed bød hanne hele sin lille Fortue, og til Slutning sig selv. Den haarde Falsterberg var ikke at bevæge ved nogen Ting. Da kiendte min Fader ingen helligere Omsorg for sine øvrige Dage, end at danne mig til min Slavestand, og giøre mig min haarde Skæbne taalelig i alle Grader af dens Afsværling. O! hvilken Skat efterlod han mig: han lærte mig at lide!

S t e d m. Hans Minde være Belsignelse for mig og Dig! var Du ingen Slavinde, vilde mit Hjerte ikke finde Dig halv saa elskværdig; (efter at have strøget hende nogle Gange op ad Armen) Hvad er det?

C e r y (trækker Armen hurtig til sig). Intet!

S t e d m. (tager den igjen). Her disse to tykke med Blod underløbne Strimer langs den sionne Hvide Arm! det skulde intet være? intet!

C e r y. I det mindste intet af Betydenhed.

S t e d m. (med stærk Affekt). Cery!

C e r y. Hvad er det?

S t e d m. Skulde det være muligt?

C e r y. Hvilket?

S t e d m. Ogsaa denne ædle elskelige Skabning stod under den blodige Slavepidets Tyrannie?

C e r y. Hvortil saamange Ophævelser over Smaaating?

S t e d m. Tal! hvad kan Du have forbrudt? hvormed kan Du have forstykldt en saadan Mis-handling?

C e r y. Behøver man hos os først at for-stykde det?

S t e d m. Ulyksalige! for Himmelens Skyld! tal!

C e r y. Sixtus kan ikke lide, at jeg er hos Dig. Han hentede mig ind før, og tog imod mig med et var Pidstæsflag; det er Alt.

S t e d m. Den Cannibal, den Dævel!

C e r y. Jeg har ikke fortient dem; dersor giorde de mig heller ikke saa ondt.

S t e d m. O, Cery! — nei! det taaler jeg ikke.

C e r y. Saaledes er nu engang vi stakkels Slavers Skæbne.

S t e d m. O, jeg kunde blive vanvittig!

C e r y. At bære sin Skæbne med Mod og Taalmod, med rolig Fatning hengive sig i hans Billie, der har bestikket os den, er det ikke uendelig bedre, end at fortvible?

S t e d m. Cery! for Guds Skyld!

C e r y. Det er et grueligt Syn at see Men-nester fortvible.

S t e d m. Jeg kunde fortvible.

Ery. Vær rolig, Din Ery beder Dig.
 Saadan noget forvinder man paa Dieblikket igien.
 Men at jeg er hos Dig, at Du har mig kær,
 den gode Bevidsthed bliver evig i min Sjæl. O!
 fligt et Dieblik . . .

Stedm. Gud seer mit Hjerte; han hører
 min Eed!

Ery. Hvad vil Du?

Stedm. Være Din Redningsmand.

Ery. Edle Mand!

Stedm. Kusbe Dig fri, det koste saa, hvad
 det vil.

Ery. Nei! nei!

Stedm. Pantsette, hortgive Alt for Dig...

Ery. Du drømmer.

Stedm. Og da tage Dig til Kone. Du
 skal føuge mig til mit Fædreland . . .

Ery. Hvor kunde jeg det?

Stedm. Der vil jeg forestille mit Fædre-
 lands forfængelige Døtre Dig til Møster.

Ery. Mig?

Stedm. Ja! til Møster paa uovervinde-
 lig Taal, paa den reneste helligste Dyd.

Ery. Du er ikke ved Dig selv.

Stedm. Jeg sver det.

Ery. Jeg antager ikke Din Eed, den vilde
 gisre Dig ulykkelig.

Stedm. Til det lykkeligste Menneste paa
Guds Jord.

Cery. Far Dig; kom til Dig selv, og hør
saa, hvad Din Cery har at sige Dig.

Ellevte Optrin.

De Horrige. Dvacko. Jolicœur (og flere
fangne Rebeller, sorte af hollandske Soldater.)

Dvacko. De kommer, de kommer!

Stedmann. Hjem?

Dvacko. De fangne!

Cery. O, de Ulykkelige! maa de nu alle døe?

Stedm. Det er Rebeller!

Cery. Havde Du dog ladet dem undslippe!

(Toget nærmer sig.)

Jolycoeur. Cery! Cery!

Cery. Hvo falder paa mig? (træber nærmere.)

Jolycoeur. Kiender Du mig ikke mere,
smukke Cery!

Cery. Jolycoeur! store Gud! (styrter i hans
Arme.) Min Belgisrer! min Fader!

Stedm. For Guds Skyld, Cery! hvad
gør Du? — (til Toget) Gaa!

Cery. Jeg slipper ham ikke. Ulykkelige!
hvad har bragt Dig dertil?

Folycoeur. Det samme, som alle mine
Brødre: de Blankes Tyrannie!

Cery. De vil dræbe Dig?

Folycoeur. Det leer jeg ad.

Cery. De vil martre Dig?

Folycoeur. Og jeg lære dem, hvad det
er at være en Mand.

Cery. De vil mishandle, sønderlide Dig?

Folycoeur. Og jeg foragter dem, de
Tyrantrælle!

Cery (laster sig for hans Fodder og omfavner
hans Kne). O, lad mig bære Dine Pinsler! Lad
mig døe isteden for Dig! Du, der har erueret
min Moder og hendes Børn!

Folycoeur. Beklag ikke mig, Cery! jeg
er en Mand, og veed at døe. Græd ikke, lev vel!
(Han river sig løs fra hende; hun seigner til Jorden.)

Tredie Act.

Første Optrin.

Augusta van der Waard (alene).

Gulde sem Fierdingaar har jeg nu øengstet, mar-
tret og harmet mig, da det dog blot kostet et Par
bestemte forte Ord, for at giøre Ende paa al den
Tvisl og Uro, og slafte mig fuld Bished. Er
Du et Barn, Augusta! Fortænker man Enken, om
hun gaaer et Skridt videre end den bly Pige?
Hast er jeg nu besluttet. I Dag, endnu i Dag
skal han vide, at jeg elster ham, elster ham over
Altting; at Livet kun ved hans Side kan have
Tillokkelse for mig, min Formue kun da være
mig af Værdi, naar jeg faaer den igien af hans
Hænder. Jeg seer han kommer, og hørte er paa
engang hele min Beslutning.

Andet Optrin.

Augusta v. d. Waard. Stedmann.

V. d. Waard. De kommer fra Gouverneuren?

Stedm. Fra den bedste, den bestedneste
Mand i hele Surinam.

B. d. W. Det er han; det vilde jeg staae
inde for.

Stedm. Hans hiertelige Modtagelse, hans
redelige Deeltagenhed og hans med Anstand og
Værdighed forbundne alvorlige Alabenhertighed
har giennemtrængt hele min Støl.

B. d. W. Alt, hvad han vil, er det Gode.
Held os, kunde han og alt det, han saa gie ne
vil! Ogsaa jeg havde imidlertid en ret forniet
Time. Quacco har viist mig Deres Planer, Deres
Tegninger, Deres Naturaliesamling. Saalidet
noget Konraad af Nebellerne funde undgaae vor
tapre Ansøger, saalidet undgik Naturens urettede
Grandster Noget, der var hans Opmærksomhed
værdt.

Stedm. Denne skionne Noes tilkommere
kun halv mig; den større Deel af, hvad De har
seet, er Quackos Arbeid.

B. d. W. Jeg studser over de store Frem-
skridt, den Dreng under Deres Veiledning paa
saa kort Tid har gjort.

Stedm. Jeg elsker ham som min Son.
Af hans Hierte er jeg stoltre, end nogensinde den
Nige kan være af sine Millioner, Kunstneren af
sit meest fuldendte Mestersværk.

B. d. W. Saaledes hang endnu aldrig et
Menneskes Hierte ved et Menneske, som hans tak-

nemmelige Sicel hænger ved hans Lærers, hans Belgjørers Hierte. — Dog, for at komme til det forrige igien: da han viiste mig Deres Tegninger, Deres Skrifter, var jeg nærværd at sige: De bringer Surinam tilbage til Holland; ligemeget, naar kun det kostbareste af denne Skat maatte blive her. Forstaaer De mig?

Stedm. De er overmaade god imod mig. Mine Venner i mit Fædreland ventede mig med Længsel.

B. d. W. Deres Venner her stilles fra Dem med sonderrevet Hierte. Hvor ofte gav De os den behagelige Forsikring, at De her havde fundet bedre Venner, end De der forlod.

Stedm. Mine Venner i Surinam, disse edle høimodige Mennesker, vil være mit Mindes hellige, mig evig uforglemelige.

B. d. W. Og stulde det ikke lade os haabe...

Stedm. Hvo vilde fortænke mig, om jeg endog fra Paradiset løngtes tilbage til mit Fædreland!

B. d. W. I det mindste smigrer jeg mig, at De med nogle Venner vil stilenke mig nogle Dage paa min Plantage Alkmaar. Lusten er der reen og sund. I den landlige Naturs Skjød maa De nogentid udhvile Dem fra Deres Gråbadser.

Stedm. Hvo i Surinam vil nyde rene Glæder, komme til Alkmaar til Augusta v. d. Waard.

B. d. W. Der gives ulige skønnere Egne...

Sted m. Naturen er ødslere i Surinam, end nogensteds, med en evig Afvexling af smilende og ophsiede Scener; men i Glædens saligste Nydelse forfølges man overalt af det oprørende Bilde af undertrykt, tyranniseret, mishandlet Menneskehed. Kun hos Augusta var ublandet Glæde at nyde; kun der sønderrebes aldrig mine sødeste Hølelsers Traad ved en vangerende Scene, ved Synet af en mishandlet Skabning, et undertrykt Menneske.

Tredie Optrin.

De Forrige. Cery.

Cery (med hæftig Glæde). Han er borte; borte!

B. d. Waard. Hvem?

Cery. Borte, langt borte! over Bierg og Dal, over Klipper og Moser.

B. d. W. Hvem da? hvem?

Cery. Han, min Belgivrer! min anden Fader!

Stedmann. Gud! Jolyceur!

Cery. Han, der med sit blodige Slid midt under sin haarde Trældom i to Aar underholde min Moder og hendes hilspelsse Smaa. Han

er borte, undgaaet sine Tyranners aarbaagne Øine,
og alle de Grusomheder, der ventede paa ham.

Stedm. Hvor er det muligt!

V. d. W. Jeg glæder mig med Dig.

Stedm. Hvorledes er han blevet fri?

Cery. Ved mig! ved mig!

V. d. W. (forstørrelset). For Guds Skyld,
Barn!

Stedm. Ulyksalige! hvad har Du gjort?

Cery. Befriet min Belgører, freist en ødes
Mand!

Stedm. Du er forloren!

Cery. Han er fri!

Stedm. Han var en af Rebessernes Hoved-
ansørere. Han lagde os de største Hindringer i
Veien. Hvor det gik heedt til, hvor der blev fæg-
tet med Rasenhed og Fortvivelse, stod altid han
i Spidsen. Allerede i Dag, da Du saaledes
kiendte Dig ved ham, skialv jeg for Dig; og nu!
hele den Straf, der var ham tilstænkt, venter nu
Dig!

Cery. Og Du troer, jeg da vil angre, hvad
jeg har gjort? Alle Vinsler i Verden komme
over mig, og dog er jeg glad; min Belgører
er fri!

V. d. W. Du forstørkkel mig, Barn!

Stedm. Jeg zittrer for den Ulykkelige!
tag De hende i Deres Beskyttelse, til jeg kommer
igien (gaaer hurtig bort).

Gierde Opfrin.

Augusta van der Waard. Ery.

V. d. Waard. Hvordan skal vi høre os
ad med Dig, gode Ery!

Ery. Himlen og Augusta van der Waard
vil ikke forlade mig.

V. d. W. Saasnart jeg blot sporer den
fierneste Fare for Dig, skuler jeg Dig paa min
Plantage Alkmaar. Dog — vil Du følge mit
Raad?

Ery. O gierne!

V. d. W. Jeg troer, Du er den eneste i
Surinam, der formaaer noget over Obersten. Om
Dig taler han med Begeistring. Naar man blot
nævner Dig, opklares hans ellers mørke Ansigt.
Vil han giøre sig en Hornsielse, gaaer han til
Lüde, blot for at see Dig. Paa ham ene kommer
I denne Sag Alting an. Myt Du denne lykkelige
Omstændighed, og smigre lidt for den gamle Gieck.
Det vil blive ham en Umulighed at lade dem
giøre Dig noget Ondt.

Ery. Det vil falde mig tunge.

B. d. W. Alt redde Dit liv ved en i sig selv uskyldig Spøg. — Han er just hos Lüde. Hold Dig bereed. Han skal paa saa hiedlikke være hos Dig (gaaer).

Femte Optrin.

Ery (ene).

Der stee saa mig, hvad der vil — aldrig, aldrig skal det angre mig, end ikke under de skælesteligste Pinsler! — Jolycoeur! min og min Moders Giøld er betalt. O, det vækker en stolt Følelse i et Hertc, naar man er saa fattig, og dog isand til at betale saa stor en Giøld! — Men om nu de ogsaa bleve ulykkelige med Dig, der saa villig rakte Dig en hielpsom Haand, naade — store Gud! — vilde Du ogsaa kunne betale den Giøld, Ery! — Nei, nei! for min Skyld skal der ikke krummes et Haar paa noget uskyldigt Hoved. Jeg er fatter. Han kommer.

Siette Optrin.

Ery. Obersten.

Obersten. Jeg lider vafre Fruentimmer; men den, der driller mig, kommer til den urette. Er det sandt, Augusta sagde?

Cery. Hvad Augusta siger, er altid sandt.

Oberst. At Du vilde give mig et Kys,
naar jeg kom strax ud til Dig?

Cery. Ogsaa det er sandt.

Oberst. Det vil jeg dog see.

Cery. Jeg betænker mig heller ikke. (kysser
ham) Der er det!

Oberst. Godt! — et endnu?

Cery. Det har Augusta ikke sagt.

Oberst. Behovet Du først at spørge hen-
de, inden Du tør kysse mig?

Cery. Nu da! et endnu! (kysser ham.)

Obersten (giver hende kysset igjen). Den
søde allerkjæreste Slut! — men, Pige! jeg stud-
ser! hvad har paa eengang gjort Dig saa fore-
kommende?

Cery. Det var til Afsked.

Oberst. Hvad siger Du?

Cery. For siedse!

Oberst. Hvor vil Du hen?

Cery. Jeg maa døe!

Oberst. Du døe!

Cery. O! var det endda blot at døe!

Oberst. Nu! hvad da?

Cery. Man vil martyre mig, og under de
meest udtrænkte Qualer lade mig døe den lang-
somme Død!

Oberst. Hvad har Du da forbrudt?

Cery. Jeg har gjort ret noget Godt.

Oberst. Og derfor skal Du døe?

Cery. Just dersor; og dog er det Noget,
der gør mig usigelig Gæde, der endnu vil fryde
mig hin Side Graven.

Oberst. Saa forklar Dig! hvad har Du
gjort?

Cery. Reddet min Belgierer, min anden
Fader, fra den forsmedeligste Død.

Oberst. Er det sandt?

Cery. Læser Du ikke det i min Mine! taler
ikke det ud af mit Øie?

Oberst. Har Du intet videre gjort, lover
jeg Dig min Beskyttelse; saa tilstæder jeg aldeles
ikke, der skeer Dig noget Ord. Men lad høre!
Du gør mig nysgierrig?

Cery. Jolycoeur var engang Slave hos en
svenst Røbmand. For en venlig Mine, for et
godt Ord løber Jolycoeur giennem Ilden for een.
Han tiente sin Herre saa redelig; han meente
hant det saa godt. Det var samme Tid, min
Moder med fire Born hørte til Falkenbergs Plan-
tage, der gif tilgrunde. Hun var syg, vi bare
fimaa, den ene kunde ikke reise den anden. Uden
Jolycoeur havde vi maattet vanskægte i Elens-
dighed.

Oberst. Hvor kunde han, som en Slave...

Cery. Om Dagen arbeidede han for sin Herre; om Natten hyrede han sig ud i Sukker-plantagerne, for at bringe os hele sin suurt erhvervede Arbeidslon.

Oberst. I Sandhed! af en Slave er det ret vakkert.

Cery. Hans Herre blev syg; Jolycoeur pleiede ham, som god Son en elsket Fader. Den ørste Planter lovede ham hans Frihed, saasnart han blev frist.

Oberst. Det finder jeg billigt.

Cery. Han kom sig; der laae et Skib førtigt, som han skulde gaae hjem med; ombord solgte han sin Plantage med alle sine Slaver til en Portugiser, og glemte at fritage den ærlige Jolycoeur.

Oberst. Hy! det var lumpent.

Cery. Portugiseren var en barbarisk Enier, hos hvem Jolycoeur næsten maatte trølle sig ihiel. Et karrig tilskaaret Stykke Brod var hans Rost; umenneskelige Bidsteslag næsten hver Aften hans Kon. Hvad havde Du gjort i hans Sted?

Obersten (seer sig om, om ingen hører ham). Jeg var — løbet bort.

Cery. Det gjorde han.

Oberst. Hvorhen?

Ery. Den lige Vei til Rebellerne.

Oberst. Til Rebellerne! (pludselig forandret og hæstig.)

Ery (syngtsom). Og der blev han . . .

Oberst. Gangen?

Ery. Ja!

Oberst. Og var en af dem, der bleve indbragte før?

Ery. Ja!

Oberst. Død og Ulykke! Det er den fordomme Jolycoeur, der for et Aar siden ansørte en Trop Rebeller mod mig; satte om Natten Flod paa min Leir ved Maira; ved Coronna svømmede over en Flod, kom uforvarendes bag i Flanken paa tæig, og hug mig hundrede Mand ned. En sindegange har jeg svoret den Karl til, at hvis jeg . . . Du . . . ! Du har spillet mig et forbandet Puds. (Gaaer hæstig op og ned.) Jeg kan ikke hjelpe Dig: Du maa dse!

Ery. Sagde jeg det ikke nok. Du vilde ikke troe mig.

Oberst. Jeg skal selv lade Dig indspærre, skal jeg!

Ery. Du stemme Mand! jeg kunne ikke kysset Dig.

Obersten (tager hende ved Haanden). Kom Du kun hid! (gaaer med hende) Jeg vil selv . . .

(staar stille.) Hvad, Du gaaer? Du undskylder
Dig ikke? Du beder ikke engang?

Cery. O, jo! jeg beder Dig . . .

Oberst. Nu! hvad beder Du da om?
hvad?

Cery. Lad ingen blive ulykkelig for min
Skyld!

Oberst. Saa? andet har Du ikke at bede
om?

Cery. Nei!

Oberst. Du Satans Døs! Du! (hæftig op
og ned, ved sig selv) Hvad skal jeg giøre ved hende?
— veed Du, hvor han er?

Cery. Ja! jeg sagde ham selv, hvordan
han skulde bære sig ad, hvor han skulde vende sig
hen, hvad Vei, han skulde tage, for endelig ikke
at opdages.

Oberst. Skaf mig ham sat, og Alting skal
være Dig forladt og forglemmt.

Cery. Jeg slæffe ham?

Oberst. Ja! og det saa hurtig som muligt.

Cery. Jeg forraade min Belgører, over-
give ham i Bødlernes Hænder!

Oberst. Veienk Dig ikke længe! Du er i
min Magt.

Cery. Ingen Straf, ingen Smerte, ingen
Hælvedqvaler skal bevæge mig . . .

Oberst. Dig vil man snart blive færdig med.

Gery. Du kiender mig ikke.

Oberst. Jeg lægger Dig paa Pinebænken. Vi skal see . . .

Gery. Ja! haardhiertede Mand! vi skal see. Viin mig kun! og naar jeg ikke kan udholde det længere, skal jeg før bide min Lunge af, end den skal forraade min Belgører.

Oberst. Du!

Gery. Og naar jeg saa ligger blodende, mishandlet og maaloss, saa maa Du sige til Dig selv: saadan har jeg handlet hende, fordi hun giorde sin Pligt.

Oberst. (gaaer op og ned, ved sig selv) Hvad er herved at giøre? jeg veed min Sicel ingen Raad — (tager Gery ved Haanden) Beed Du hvad? — hold Du Din Mund.

Gery. Og saa?

Oberst. Saa intet mere.

Gery. O, Gud!

Oberst. Men sladdrer Du, saa lader jeg — saa hænger jeg Dig selv med egen Haand.

Gery (kysser ham). Gode brave herlige Oberst!

Oberst. Holder Du nu af mig? er Du mig nu god?

Syvende Optrin.

De Forrige. En Corporal.

Corp. Hr. Oberst! jeg kommer at mælde Dem, at en af de fængne Nebelhøvdinger er løbet for to timer siden.

Oberst. Og nu kommer I at mælde mig det? nu! da denne Slavinde alt har givet det an? Død og Ulykke! hvad er det for en Orden? jeg skal lære Eder at passe paa; I skal ligge krum og staae til Væls, saa I . . . Ved I, hvad Bei, han har taget? hvor han er blevet af?

Corp. Alle Mand ere i Bevægelse, for at komme paa Spor efter ham.

Oberst. Jo! kunde I ikke holde paa ham, da I havde ham, skal I nok lure at spore ham op nu! (til Cerv) Hvad Bei, var det, Du sagde, han havde taget? (Cerv tier.) Lige ud, ikke sandt? (Cerv tier.) Rigtig! lod Pommereantslunden ligge paa venstre Haand, og saa over Hsié ind i den store Skov. (seer til Cerv, som staaer ubevægelig.) Ganske riktig! Han vil nok see, han kan nære Maira. Læg nu Mærke til det, tag sex Mand, og sæt efter ham ad den Bei, hun har sagt; hent ham ind, bring ham tilbage, eller — afsæd!
Marsch!

(Corporalen gaaer.)

O t t e n d e O p t r i n.

Obersten. Cery. Stedmann.

Stedm. Formodentlig veed hr. Obersten alt . . .

Cery. Han veed Alt. Glæd Dig med mig;
Cery skal ikke døe.

Stedm. Har Du maaßke . . .

Cery. Jeg har aabenbaret ham Alt; han
har sisiet og bandet, og dog skænket mig Livet.

Oberst. Plager den Onde Dig?

Cery. Han skal, maa vide det; ogsaa August
sta van der Waard. Om de ogsaa haddede Dig,
o, hvor maatte de holde af Dig for den Handling!
Jeg iler til hende. Den Eiegode græmmer og
ængster sig. — Tak! Tak! at jeg kan berolige
hende!

N i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Stedm. Til hvilken Scene er jeg kommen?
i Pigens Die glindsede en takkende Laare — i
Deres Forbarmelsens meinnestelige!

Oberst. Hvad siger De? sy! det er ikke
sandt.

Stedm. En saadan Taare kunde De skamme
Dem ved? — Uniformen pryder Soldaten, en
saadan Taare Mennesket — Hr. Oberst!

Oberst. Hvad Godt?

Stedm. Det har ladt, som De ikke var
mig god.

Oberst. De ligesaalidet mig.

Stedm. Jeg hader intet Menneske. Men
er jeg være oprigtig?

Oberst. Hvorfor ikke?

Stedm. Deres Aldfærd mod mig var man-
gen Gang haard. Jeg er mig ikke bevidst nogen-
sinde at have givet Dem Anledning vertil.

Oberst. Det skulde jeg dog troe.

Stedm. Om end saa var, om end indbyr-
des Nag havde adskilt os, maa dog dette skonne
Sieblik, da De faaer den saadste Glæde over en
ædelmodig Handling, da jeg faaer den inderligste
Lafnemmelighed for denne skonne Handling, bringe
os hinanden nærmere. Har jeg nogensinde gjort
Dem noget imod, saa tilgiv mig det.

Oberst. (omfavner ham). Brave unge Mand!

Stedm. Hvad Ubehageligt, der fra Deres
Side kan være mig vederfaret, være til evig Lid
udslettet af mit Minde.

Obersten (giver ham Haanben). Top! det
holdes.

Sted.m. Denne elstelige Skabning angaaer
mig nærmere, end De maaßke troer.

Oberst. Saa?

Sted.m. Ogsaa mit Liv har De reddet ved
at frelse hendes.

Oberst. Saa? det glæder mig.

Sted.m. Jeg iler til min Cery, for at for-
ene min Taknemmelighed med hendes mod en ædel
Mand, som vi have mistkendt.

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

Hvordan? hvad? har jeg hørt ret? Ogsaa
mit Liv har De reddet ved at frelse hendes! Sagde
han saa eller ikke? og sagde han ikke ogsaa: Jeg
il er til min Cery! Det sagde han, Dicølen an...
Ei, ei! saa Du syntes om Cery, lille Hr. Capi-
tain? og hvem er da nærmest til hende, han
eller jeg? hvem af os er Oberst, Commandant
paa Surinam? hvem maa gaae sin Bei, holde
Mund, naar jeg besaler? han vilde gisre Venstab
med mig? Venstab, som hurtigt kommer, siger
man for et gammelt Ord, duer sicelden. Og det
Venstab, der saadan kom over os med en Hart,
jeg veed selv ikke hvordan, det duer nu slet ikke.
Har han ikke engang truet med at forklage mig

for Statholderen? og hvorfor? jeg ej ejonerer Sol-daterne, og søger ikke for, at de faaer, hvad dem tilkommer? som om han bedre vidste, hvad der tilkom Soldaten, end jeg? Jeg burde for længe siden have slæfft mig ham af Halsen. Og da han nu understaaer sig at falde Cery, sin Cery... Hvordan bører jeg mig nu ad, at det ingen Op-sigt skal gisre? Victoria! jeg har ham af Halsen.

Ellevte Opfrin.

Obersten. Cery. Stedmann.

Stedm. Nu har Cery beroliget sin ømme Belgivrerinde, nu falder hendes Pligt hende tilbage til Dem, at kaste sig for sin Belgivvers Fodder.

Cery (knæler for Obersten). Min Rednings-mand! Du, som jeg skylder mit Liv! hvad kan jeg sige? hvorledes kan jeg takke Dig? hvad kan jeg gisre for Dig?

Oberst. Staa op, Barn! vi to kommer nok til Afsregning med hinanden; vi kan altid tales ved. I dette Sieblik har jeg en Sag af Vigtighed at afgisre med Hr. Capitainen; gaae dersor bort saalænge.

(Cery gaaer.)

Tolvte Opfrin.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Hr. Capitain! jeg har just tænkt paa, hvorledes jeg engang ret kunde gisre Dem noget til Fornsielse.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Lejligheden er der. Jeg maa ingen tid spilde. Det saa vigtige glædeliae Seiersbudskaab om de tugtede Rebeller her paa Surinam — hvem kan det før tilkomme, at overbringe Herren Staterne det, end Seierherren selv?

Stedm. Deres Godhed overrasket mig.

Oberst. Binden er gunstig. I Morgen seiler Fregatten Minerva til Holland; gisr De Dem reisesærdig til at gaae med.

Stedm. Oprigtig sagt, Hr. Oberst! er jeg nu mindre end nogensinde belabet paa, saa hurtig at træde saa stor en Reise.

Oberst. Altting maa være en Soldat muligt, og ingen Ting lettcre, end at adlyde.

Stedm. Vel! Men, Hr. Oberst...

Oberst. Jeg frabeder mig alle Indvendinger. I Morgen, i det seenedste Kl. 10, er De ombord. — Subordination, ingen Raisonnering! Adieu! (gaaer.)

Stedmann (bliver staende i dybe tanker).

F i e r d e A c t.

Første Optrin.

Sixtus med en Flok Slaver. (Man hører
Pitfesmæld o. s. v.)

Sixtus. Marsch i Her Stald! (Slaverne gaae.)
Bliv I tre! (tre blive.) Brænder ikke Solen i
Dag, som den vilde svide En til Kul? (Til en
Slave) Lav mig et Sædel jeg vil engang igien
gjøre Dig den Ære, at hvile paa Din Ryg.
(Slaven staaer paa alle Fire; Sixtus sætter sig paa Ryg-
gen af ham.) Saa! saadan hviler man bedre, end
paa en udstoppet Stoel. (Til de to andre Slaver)
Vist mig! (de knæle for ham, og vifte ham med to
store Vifter.) Saa! (Staaer den ene af Slaverne til
Jorden med knybet Næve.) Din Hund! sydor han
mig ikke Visten lige op i Næsen! — Nu! har
Du Lyk at smage min Vidsk? (Slaven springer
hurtig op, og i sin forrige Stilling.) Saa! (trækker en
Flaske Malaga op af Lommen og drukker.) Det smager!
Sandt er det, øster Arbeid gjør Hvile godt.

A n d e f O p t r i n.

D e F o r r i g e . W a l l m a n n . S t e d m a n n :
Lüde . V a g t .

W a l l m a n n (giver V a g t e n et T e g n , den gribes
sat paa S i x t u s) .

S i x t u s (springer op) . H a ! h v a d e r d e t ?

W a l l m . Jeg seer , D u h a r g i o r t D i g t i l -
g o d e .

S i x t u s . H v e m u n d e r s t a a e r s i g , at lade
m i g , H r . Lüde s E l a b e f o g e d . . .

W a l l m . Jeg ! jeg u n d e r s t a a e r m i g e n d o g s a a
at s k i k k e D i g paa G a l l e i e r n e .

S i x t u s . D e t v i l j e g s e e ?

W a l l m . (til V a g t e n) . U f s t e d m e d h a m !

S i x t u s (til Lüde) . H e r r e ! D e r e s t r o T i e -
n e r , D e r e s . . .

Lüde . D e t e r n u s a a .

S i x t u s . N a a d i g s t e H r . P a t r o n ! D e v i l
d o g i k k e l a d e D e r e s S i x t u s . . .

Lüde . D e r v e d e r i n t e t a t g i s r e . L a d s e e ,
h v a d D u d e h a r ?

S i x t u s . E n l i l l e G l o s s e B a n d .

Lüde (tager G l o s s e n fra h a m med M a g t , og s m a -
g e r d e r p a a) . E i , e i ! s l i s s n e B a n d , f o r c r e s s e l i g e
B a n d ! h i e r t e s t y r k e n d e B a n d ! o D i n S k u r k ! D u
h a r h o l d t g o d t H u u s m e d m i n M a l a g a .

Sixtus (grædende). Skal jeg da virkelig
paa Galleierne?

Lüde. De vil have Din Næse paa Bleeg.

Sixtus (hylende). Jeg arme ulykkelige
Sixtus!

Stedmann. Jeg beder Dem ogsaa for
min Skyld at sørge for, at den Dicewels Karl
kommer under en dygtig Opshusmand.

Wallm. Maax man blot kunde finde een,
der blev ligesaadan en Dicewel ved ham, som han
hittil har været ved de arme Slaver.

Stedm. Saa skete ham hans Ret.

Wallm. Vi vil see til; Deres Tiener,
mine Herrer! (til Bagten) Afsted med ham!

Sixtus (i det han føres bort af Bagten, hylende)
O, jeg arme ulykkelige **Sixtus!**

(Wallmann gaaer med Bagten og Sixtus.)

Stedm. (til de tre Slaver). Gaaer og brin-
ger Eders Kammerater deite glade Budstab.

(Slaverne gaae).

T r e d i e O p f r i n.

Stedmann. **Lüde.**

Stedm. De tillader dog, at Augusta van
der Waard og jeg i Aften vor give Deres Slaver
en lidet Højtid? Den skal ingen Ting koste Dem.

Lüde. Jh nu! naar saa er...

Stedm. Ved denne Leilighed kan Deres nye Opsynsmand tiltræde sin Post.

Lüde. Jeg maa saa endnu have ham i Dag.

Stedm. Veed De alt, at jeg i Morgen reiser til Holland?

Lüde. Har hørt det. Lykkelig Reise!

Stedm. Jeg efterlader her brave, mig evig dyrebare Mennesker.

Lüde. Narreri!

Stedm. Hvorfor?

Lüde. For der er ingen brave Mennesker til.

Stedm. Kun en Egoist, og en Egoist i Ordets værste Betydning kan tale saaledes.

Lüde. Og er det da ikke saa? ere ikke alle Mennesker Egoister?

Stedm. I den Grad, De synes at være det, ikke. — Hvad var Verden, naar den bestod af lutter slige Folk?

Lüde. Tænker, speculerer, arbeider, vinder ikke enhver for sig selv, og blot for sig selv, lige som enhver kun spiser og drifker for sig selv? — Hvorfor skal jeg ikke ogsaa giøre det, holde ligesaameget af mig selv, som enhver Aanden af sig?

Stedm. At være velvillig mod sine Medmennesker, staae dem bi i deres Nød...

Lüde. Er Narrestreger. Har man ikke begge
Hænder fulde med at forebygge, at En ikke veder-
fares noget Lædt? hvor skal man ovenkifset
faae Lid fra, til at giøre Folk Godt?

Stedm. Om nu Menneskene bestandig
havde tænkt ligesaa imod Dem?

Lüde. Det har de, og det gisr de endnu!
Mig har aldrig i mine Dage noget Menneske
giort noget Godt.

Stedm. Deres Forældre?

Lüde. Døde tidlig fra mig.

Stedm. Deres Lærere?

Lüde. Hjf deres Betaling.

Stedm. Deres Patron?

Lüde. Maatte jeg arbeide for.

Stedm. Deres Kone?

Lüde. Gove i Fred! Hun vilde forsørges.

Stedm. Deres Venner?

Lüde. Er Hiernespind!

Stedm. Jeg beklager Dem.

Lüde. Jeg Dem endnu mere. De troer
paa Vensteb, og vil vel endnu hundrede Gange
blive bedraget, inden De med mig er overbevist
om det Modsatte.

Stedm. Saaledes kan man da ingen Veie
komme med Dem, uden som Kissmand?

Lüde. Paa den Maade staer jeg hver Time
baade Dag og Nat til Deres Dieneste.

Stedm. Jeg har et Unliggende — Jeg
vnskede at slutte en Handel med Dem.

Lüde. Alt, hvad jeg har, er tilfals.

Stedm. I hvad Pris holder De Cery?

Lüde. Cery er dyr; ogsaa ikke dyr, for
hun er gode Bare.

Stedm. Udentvivl de bedste i Deres Huus.

Lüde. Cery er frisk, ung og smuk. Hun
kan læse, skrive og regne, og forstaer at føre en
Huusholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge,
brodere, aarelade, lave Sundhedsdrikke af Urter;
hun kan koge; ak! og det saa nydelig, saa vel-
smagende! hun kan synde, spille paa Ruth, er
altid i god Lune; hun lyver ikke, hun sticler ikke,
hun drinker ingen Malaga, gør ingen Complot-
ter; man kan betroe hende Huus og Gaard, ja
Liv og Siel med Sikkerhed.

Stedm. Der gives jo ingen gode Mennester.

Lüde. Hos Slaver træffer slygt undertiden.
Det er en roesværdig Egenstab, og giver en god
Pris. Et Ord saa godt som 24: Cery kostet
1000 Pund.

Stedm. Jeg har intet at indvende mod
denne Sum.

Lüde. Men rede Venge; Valuta for Valuta!

Stedm. Denne Punkt er nogle smaa Van-skeligheder underkastet. Dog, haaber jeg, vi skal enes.

Lüde. Jeg ikke.

Stedm. Jeg stiller Sikkerhed for 12000 Daler.

Lüde. Nede Venge er i Handel den eneste Sikkerhed.

Stedm. Det er min Hædrenearv.

Lüde. Som engang vil komme Dem vel tilpas.

Stedm. Summen staer i en sikker Gaard.

Lüde. Gratulerer! I Handel ignorerer jeg fligt. Gaarde kan lide ved Oversvømmelser, ved Ildsvaade, ved Fiendehaand.

Stedm. Midlertid efterlader jeg Dem mine Tegninger, mine Naturafiesamlinger, mine Papi-rer til Underpant. I Holland ere de af betyde-lig Værdi.

Lüde. Nu! efter Vægten vil jeg tage dem; en tre Skilling Centneret.

Stedm. Brangvillige Menneske!

Lüde. Hordi jeg holder paa rede Venge?

Stedm. Jeg aftaaer Dem mit Gehalt, til de ere betalte, og giver Dem mit Presord

ovenkiobet, inden tre Maaneder skal De have
Deres Penge.

Lüde. Egresord har jeg ingen Credit for i
Handel; og Deres Gehalt! ja du min Gud...

Stedm. Capitainsgæge!

Lüde. Kan De ikke drukne paa Øsen, falde
paa Valykladsen, dse af Slag, af hidsig Feber?
ikke blive casserset? hvem skulde da betale mig?

Stedm. Saa stiller jeg Dem en Cautionist,
som De umulig kan have noget at indvende imod.

Lüde. Jeg har at indvende mod alle Cautionis-
ter i Verden. Cautionister ere ikke rede Penge.

Stedm. Saa gib De mig i det mindste
Deres Ord, ikke at sælge Ery inden tre Maane-
der. — Til den Tid...

Lüde. Hvis ingen Risber indfinder sig imidi-
lertid, hiertelig gierne!

Stedm. Men hvis der indfinder sig...

Lüde. Saa sætger jeg hende.

Stedm. Følesløsse!

Lüde. Saadan gør de alle. Naar de
ingen Penge har, og man ikke vil laane dem,
saa bliver de vred, og skælder, alt hvad Hals og
Lunge formaer. Hos mig hedder det: Noget
for Noget, og dermed Gud i Bold! (gaaer.)

F i e r d e O p t r i n.

S t e d m a n n. (ene).

Hvad kunde jeg vente andet af en saadan
Menneskehøker? — Uden Dig, Gery! skal jeg her-
fra! Dig skal jeg endnu længer give til Priis for
blodtørstige Tyranners vilkaarlige Formæstelser!
Ha! for vilde jeg... Edelmodige Augusta! hvem
skulde jeg for tage min Tilsugt til end Dig?
Hvor tadt har Du med Din fortryllende Godheds-
helse Eiskværdighed ytret det Onsle, engang at
kunde være mig ret til en væsentlig Tienestie! Nu
kan Du. Om Du frelste mig fra Døden, kunde
Du ikke vise mig større Belgierning. Der kom-
mer hun.

F e m t e O p t r i n.

S t e d m a n n. A u g u s t a v. d. W a a r d.

S t e d m. Jeg vilde just til Dem.

V. d. W. Jeg søger ogsaa Dem i et Ans-
liggende, der skal afgjøre mit Livs hele Lykke. Jeg
hører just nu, at De vil herfra. Er det sandt?

S t e d m. Ja!

V. d. W. Hvorfor forlader De os saa
pludselig?

S t e d m. Tienesten fordrer det.

B. d. W. Det kommer mig for, som De ikke glæder Dem saaledes til Deres Afreise, som man gen anden i Deres Sted vilde gisre?

Sted m. De Venner, jeg her forlader ...

B. d. W. Tor jeg være stolt nok til at regne mig i disses Tal?

Sted m. Kunde De have Sted imellem dem, uden at staae overst? — og kan det undre Dem, at Høielsen af en nærforskaende uidentvist evig Adskillelse fra sige Venner, kan overvete Glæden at see mit Fædreland igien?

B. d. W. Hvorfor bliver De da ikke hos os, naar det falder Dem saa tungt at rive Dem fra os?

Sted m. Kommer det an paa mig?

B. d. W. Hvorfor ikke?

Sted m. Jeg er Soldat!

B. d. W. Og skylder altsaa blind Lydig-
hed; men er da denne Ordre saa ganske ugjentak-
delig? Deres Oberst er mig Forbindeligheder styl-
dig; maastee kunde ...

Sted m. En Ordre, der angaaer mig per-
sonlig, ønskede jeg ikke at see tilbagekaldet paa
Forord af nogen.

B. d. W. Og mindst paa Forord af et Fruens
timmer? ikke sandt? jeg føler nu selv det Upas-
sende i dette Forslag; forlad mig der!

Stedm. Forslade Dem det? og hvo kan rose sig af den Lykke, at have nogensinde have noget at forlade den ødle Augusta v. d. Waard?

V. d. W. O! saa vil De i vor vide Skils-misse dog vel mangen Gang tænke paa mig?

Stedm. Jeg ikke tænke paa Dem? Augusta aldrig glemmer jeg denne mandige Forstand, denne opføiede Tænkemaade, denne den blideste Sicels mageløse Vreenhed! aldrig de sode herlige mig evig uforglemelige Timer, jeg paa Deres fortryllende Landsted har nydt!

V. d. W. Men naar De der besante Dem saa vel, hvorfor bliver De da ikke heller hos os?

Stedm. Hos Dem?

V. d. W. Hos mig? — nu ja! hvorfor bliver De ikke bestandig hos mig?

Stedm. Augusta!

V. d. W. Forstaer De mig ikke?

Stedm. Nei!

V. d. W. O, saa vil De ikke forstaar mig!

Stedm. Hvor kan, hvor skal jeg...

V. d. W. Kun vor nær forestaaende Ud-sættelse, den truende Fare, at miste denne mig uskatterlige Mand for stedse, kunde astvinge mit gitrende Hierte denne Tilstaaelse. — Endnu tier

De, Stedmann? endnu bestandig? Stedmann!
Skal jeg da tage denne Taushed for et Ufslag?

Stedm. Augusta!

B. d. W. Nu vel! det Skrift er gjort, og
jeg veed ikke hvorsor jeg skulde undsee mig der-
ved. Ja, Stedmann! jeg har haabet paa Dem,
med fast tillidssind Sicel bygget mit Livs hele
Lykke paa Dem. Jeg har troet mig sikret af
Dem; hvorsor skal jeg nægte det; jeg troer det
endnu; vil, maa blive ved at tro det, indtil De
selv tilintetgør denne mine Dages gladeste Drom.
Tael Stedmann! Dem behøver jeg ikke at sige,
at jeg i dette Hieblik endnu mere end nogensinde
venter reen Sandhed af Dem, hvad den saa skal
koste mig. Nu, Stedmann!

Stedm. Augusta! De er et af de ødlestte
Mennester, jeg har kiendt; Deres Forstand, Deres
Caracter staarer mig inde for Deres kommende
Dages Roslighed.

B. d. W. Mine kommende Dages Rosig-
hed? Forstaarer jeg Dem ret; altsaa — Deres
Hierte . . .

Stedm. Er ikke mere mit.

B. d. W. Ikke! ikke mere Deres! det vidste
jeg ikke. — (Efter et Hiebliks Kamp) Nu veed jeg
det; og fra nu af være glemt, hvad der et Hieblik
før blev talst mellem os!

Stedm. Det hvile evig i mit inderst Hierte,
og det reneste Venstebab trykke sit ubrodeligste Ind-
segl dervaa!

V. d. W. Er det i Deres Fædreland, den
Lykkelige lever?

Stedm. Nei!

V. d. W. Er det i Surinam? i Paramaribo?

Stedm. Ja!

V. d. W. Misundelsesværdige, alt for lyk-
kelige Gery!

Stedm. Dette Sieblik har dybt ryslet mig.

V. d. W. Det er overstaaet.

Stedm. (kysser hendes Haand). Jeg trænger
til at fatte mig noget.

V. d. W. Vær De rolig! med mig skal De
være tilfreds. Inden De reiser, kan og maa vi
see hinanden endnu engang.

(Stedmann gaaer.)

S i e t t e O p t r i n.

Augusta van der Waard (ene).

Det skulde da ikke være! ak! just det skjonne-
ste af mine Ønsker, den kicreste af mine Forhaab-
ninger maa nu evig blive uopfyldt! Han min; og
jeg havde haft Alt, Alt, og været for lykkelig.
Nei! det kan, det skal Mennesket ikke være.

Syvende Opstavn.

Augusta van der Waard. Tery.

B. d. W. Har Du grædt, Tery?

Tery. Ja!

B. d. W. Du, der burde juble, hvis Hierte
burde udbrude i idel Fryd!

Tery. Hvorfor spørger Du med den stakkels
Tery?

B. d. W. N, jeg kiender ingen lykkeligere,
ingen misundelsesværdigere Skabning paa Guds
vilde Jord!

Tery (med Tårer). Han tager bort, uden
at sige mig et Ord — bort ved næste Morgengry
— bort for stedse.

B. d. W. Og Du ikke med ham?

Tery. Jeg? en Slavinde!

B. d. W. Virkelig ikke?

Tery. Hvor kunde jeg?

B. d. W. Og han tager Dig ikke til Kone?

Tery. Hvor kunde jeg nogensinde engang
drømme sligt?

B. d. W. Tery! Ved Alt, hvad Dig helligt
er! ved ham selv! Tael Sandhed!

Tery. Taler jeg da ikke Sandhed bestandig?

B. d. W. Har han aldrig sagt til Dig, han
vilde kose Dig fri, tage Dig med til Europa,
egte Dig?

Cery. Sagt det, kan han vel have, i et uoverlagt Øieblik, i Anstød af en overraskende Følelse.

B. d. W. Er det Dig ikke nok, at han engang har sagt det?

Cery. Nei!

B. d. W. Vil Du ikke tage ham ved Ordet?

Cery. Bevare mig Gud fra, at vilde benytte et saadant Øieblik til hans Ulykke.

B. d. W. Men naar han nu end eengang med rolig Overtydning for fuld Alvor gjorde Dig samme Tilbud?

Cery. Aldrig kom den forvonne Tanke i min Sæl, at vilde være hans Kone; heller aldrig kan han giøre mig dette Tilbud for Alvor.

B. d. W. Hvorfor ikke?

Cery. Er jeg ikke Hr. Lüdes Slavinde? maatte han ikke have tusind Pund at kixbe mig fri med?

B. d. W. Hvad er ham tusind Pund, naar han elster Dig?

Cery. Hvor skulde han tage de tusind Pund fra?

B. d. W. (med synlig Glæde). Har han ikke saamange Penge?

Cery. I dette Øieblik maaстee ikke tyve Guineer.

V. d. W. Ved hans farvelige stedse eens
Levemaade skulde man dog troe det.

Cery. Hvad han har, anvender han på
at stække sig Naturfældenheder, og giøre sine Vaab-
benbrodre forsviede Timer.

V. d. W. Ja! Stedmann er et godt, et
meget godt Menneske.

Cery. Den bedste, den ødseste Mand, jeg
har kiende.

V. d. W. (ved sig selv). Han kan altsaa ikke
købe hende fri! Du gæder Dig dog vel aldrig,
uødle Augusta! (Til Cery) Saa har Du rigtig
nok Ret i at græde, stakkels Cery!

Cery. Jeg elsker ham meget for høit, til
nogenfinde at ønske at købes fri for hans Penge.

V. d. W. Er det ikke overdrevne Delicatesse?

Cery. Han fortærer en ganske anden Lod.
Hvad skulde han med mig i Europa, midt iblande
de skjonne stolte Europeerinder, der fordunklede
mig fra alle Sider? Vilde han ikke der snart
stamme sig ved sin amerikanske Slavinde? Naar
han saa daglig saae mig utsat for hans Paars-
rendes Spot, naar disse uafsladelig lod ham høre,
at han havde fornædret sig og dem, ødt sine Penge
for noget Unyttigt, børøvet sig de meest glimrende
Udsigter, de skjønneste Forhold i Holland, maatte
han ikke da i Mismodts morke Sieblik forbande

Slavinden i Surinam.

Cery? Gud er mit Vidne! heller vilde jeg selv
min hele Levetid være ulykkelig end volde den
Mand, jeg elsker saa usigelig, saa høit over Alt,
endog kun een eneste ulykkelig Time.

B. d. W. (tører sig en Taare af Diet). Du er
god, Cery! (lysser hende) Du er en fortreflig Pige!
til min Skam maa jeg tilstaae det, Du er bedre,
langt bedre end jeg. Stedmann har gjort et
Balg, som — jeg ikke selv kan nægte mit Bisald.

Cery. O, hvor den Tanke gør mig lykke-
lig! hvormegen Styrke den giver mig til at bære
Skæbne uden Knur, og med Mod og Tillid ses-
hisset en bedre Fremtid imode! Hisset er det be-
dre; der ere vi alle lige; der er ingen Slaver.

B. d. W. Er der en qvindelig Skabning
hans fortrefelige Hjerte værd, saa er det Dig.
Og dog — vilde Du vel være i stand til at astaae
ham til en anden?

Cery. Er han da min?

B. d. W. Og naar han nu var Din?

Cery. Var han min, saaledes min, som jeg
aldrig har været formæstelig nok til at ønske det,
— saaledes min, at det aldrig kunde lægges mig
til Last — saa aldeles min, som den frie Pige
kan falde den selvvælgte Mage sin . . . saa vilde
det vist nok være mig umuligt; men nu . . .

B. d. W. Hvad? Nu? tael, min Cery!

Ery. Du ønsker jeg intet inderligere, end sat det ædlesté Hjerte under Solen maatte være bestemt til at giøre den ædlesté af alle Mænd ogsaa til den lykkeligste — har Du forstaaet mig?

B. d. W. Hvorledes skal jeg . . .

Ery. Det ædlesté Hjerte under Solen, sagde jeg.

B. d. W. Nu ja!

Ery. Hvem funde jeg mene dermed, uden den ædle høimodige Augusta?

B. d. W. Du bestemmer mig, Du overrasket mig, Ery!

Ery. Du elsker ham. Nægt det kun ikke. Tør jeg gaae til ham? tør jeg bringe ham det Glædesbudstab? tør jeg?

B. d. W. For Alting i Verden ikke!

Ery. Elsker Du ham ikke? — jo, jo! Du elsker ham! o lad mig ile til ham!

B. d. W. Oliv! bliv! siger jeg til Dig.
(Stager hende ved Haanden.) Jeg forbyder Dig det
for fuld Alvor.
(De vil gaae.)

Oftende Optrin.

De Forrige. Obersten.

Oberst. Hvorhen? saa hurtig?

B. d. W. Der er en Zugl, der vil flyve fra os.

Oberst. Saa?

V. d. W. Og det søger vi nu ester muligste
Evne at forebygge.

Oberst. Naturligvis!

V. d. W. Hr. Obersten vil altsaa tilgive . . .

Oberst. Ydmyste Tiener!

(V. d. Waard og Tery gaae.)

Obersten (ene). Ha ha! jeg forstaaer. —
Gaae, skynd I her at forebygge det. Hannen fly-
ver dog bort alligevel. Og Hunnen — ha ha ha!
Hunnen flyver i mit Buur.

N i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Obersten. Nu, Hr. Capitain! alt reise-
færdig?

Stedmann. Paa et Anliggende nær, der
ligger mig meget paa Hiert, men som der er
mig en stor Vanstelighed i Veien til at faae aldeles
til Ende.

Oberst. For Exempel —

Stedm. Det er et Hiertens Anliggende.

Oberst. Saa?

Stedm. Det er mig næsten umuligt, at
reise bort uden min Elskede.

Oberst. Saa tag hende med.

Stedm. Det er just Vanskeligheden. Den
Pige, jeg elsker, er en Slavinde. Hun koste
tusind Pund.

Oberst. Tusind Pund?

Stedm. Dem har jeg for Gieblikket ikke.

Oberst. Gør mig ondt.

Stedm. Hr. Oberst!

Oberst. Nu!

Stedm. Jeg kom i Dag over Dem i en
ædel Handling; læg endnu een til, der i mine
Hånd er ikke mindre ædel.

Oberst. (ved sig selv) Ha ha! hvor fint! —
(høit) Vil De tale tydeligere.

Stedm. De veed, at jeg i Holland har en
sikker Sum af 12000 Daler staaende. Den pant-
setter jeg Dem, og, om De vil, min Gage til.
De har i Dag besriet Gery fra den rædsomste
Død. Guldbring Deres skionne Værk. De gør
mig, De gør Gery usigelig lykkelig, naar De paa
et halvt Aar forstrækker mig den Summa af tusind
Pund.

Oberst. Meget vel! men . . .

Stedm. Paa en ærlig Mands Ord, Ven-
gene skal paa Deres Anvisning blive udbetaalte
paa Klokkeslaget.

Oberst. Det vil jeg gierne troe; men . . .

Stedm. Renter, saa meget, De vil. Om
De endog skulde behage noget usædvanlige Pro-
cent — ret gierne. Jeg lover Dem paa Officerss-
parol fuldkomten evig Tævhed.

Oberst. Det twibler jeg ingenlunde paa.

Stedm. Jeg veed, der ligger i rum Tid.
en anseelig Sum orkeslos hos Dem. En lille Til-
væxt af skønne Procenter, er for en øconomist
Mand ikke at forsmaae.

Oberst. Jeg nægter det ikke, jeg har Penge,
Men een eneste Punkt forbryder mig at laane Dem,
saa hertelig gierne jeg end ellers gjorde det.

Stedm. Med saamegen Sikkerhed —

Oberst. Med al Verdens Sikkerhed. Det
staar ikke til mig at have denne facale Punkt.

Stedm. Hvordan det?

Oberst. Jeg har gjort det Løste, aldrig at
laane noget Menneske Penge, om det saa var min
kjædelige Broder. Jeg er en Mand af Samvit-
tighed. Løsier maa man holde.

Stedm. Og naar De nu havde lovet, ikke
at vise Mogen en Belgierning i Nød, om det saa
var Deres kjædelige Broder?

Oberst. Saa maatte jeg holde det, saa-
sandt jeg er en Mand af Samvittighed. Overalt
synes De mig at have et temmeligt Hæng til at
sde. I saa maadelige Omstændigheder at ville

kiobe en Pige for tusind Pund, hvilket Raseri? De er en ung smuk Mand, har Talenter, Kundskaber og en god Opdragelse. De kommer med Mere tilbage til Deres Hødreland. De skionneste Veie til Forfremmelse staae Dem aabne. Det kan ikke staae Dem feil, imellem hundrede fordeleagtige Partier, at bestemme Dem iir det fordeleagtigste. De vil engang takke Deres Oberst, at han visste sig haard imod Dem, da det laae ham paa Hierte at holde Dem fra en latterlig Streg, som man i det hoieste kun kunde begaae, naar man var halv fra sig selv af Feberhede.

Stedm. De har asslaet mig min Bon; hvorfor lader De det ikke blive derved? hvorfor saa lidet Skaansel for den Ulykkelige, at De vil haane ham ovenikobet? (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten (ene).

For Dixblen! han tog mig min Gey bort lige for Dæsen, hvis jeg noledte for længe. Tusind Pund! sagde han; tusind Pund! Den gamle gærrige Skurk! Nei! saanegent giver ic; ikke. — Hem, sej, ja syv hundrede Pund vil jeg i al Fald forstaae mig til; men saa hedder dei endda: Fingeren paa Mund'en! Jeg vilde jo blive til en latter for den hele By, naar man offentlig for-

talte: jeg havde kjøbt mig en Pige for syv hundrede Pund.

Ellevte Optrin.

Obersten. Lüde.

Oberst. Det er godt, De kom, jeg har ifindt at afgjøre en Ting med Dem,

Lüde. Ydmige Dienner!

Oberst. Vil De sælge Ery?

Lüde. Ja!

Oberst. Hvad forlanger De for hende?

Lüde. Ery er gode Bare. Hun er frist, ung og smuk. Hun kan læse, skrive og regne, og forstaaer at føre en Husholdningsbog. Hun kan strikke, sye, stryge, brodere, aarelade. Hun laver Sundhedsdrikke af Urter; hun kan koge; o, hvor nydelig og velsmagende hun kan koge! Hun synger, hun spiller paa Luth, hun er altid i god Tune. Hun lyver ikke, hun sticler ikke, drifter ingen Malaga, gør ingen Complotter. Hende kan man betroe, hvad man eier og har; hende kan man med Sikkerhed betroe Lis og Siel. Et Ord saa godt som 24: Ery kostet 1000 Pund.

Oberst. Hvad? tusind Pund?

Lüde. Ikke en Skilling ringere.

Oberst. De maa love mig Tausched; jeg vilde ikke gierne have at Folk skulde giøre sig lystige

over mig. De kan i alt hald sige: jeg har betalt Dem to til tre hundrede Pund. Paa det vilkaar giver jeg Dem sex.

Lüde. Ha ha ha!

Oberst. Hvad leer De af? Det er dog en Sum.

Lüde. Ikke en Skilling under tusind.

Oberst. Jeg giver Dem syv hundrede.

Lüde. Soin sagt.

Oberst. Dite hundrede.

Lüde. Hielper ikke.

Oberst. Halvtreds vil jeg lægge til.

Lüde. Et Ord saa godt som 24: Ery kostet 1000 Pund.

Oberst. Ved en saa uhyre Sum slet ikke at slae af?

Lüde. Det er Beviis paa, at De har med en solid Klobmand at gisre.

Oberst. Med en Gnier, med en Uagerkarl, med en — Nu giver jeg Dem ikke hundrede Pund, saa sandt jeg ... Dicælen annamme alle Selenverkaufere! (gaaer i høieste Brede.)

Lüde (ene). Det var alt det andet Ester-spørgsel paa een Time. Kommer der et credie, kostet Ery tolv hundrede Pund.

Femte Act.

(En Sal i Lüdes Huus.)

Første Optrin.

Lüde. (siden) Obersten.

Lüde (sidder ved et Skriverbord, tæller Bankos-
sedler og legger dem i sin Brevtaskasse). 1200 Pund!
rigtig rast! (Skriver.)

Obersten (ved sig selv). Der sidder den
gamle Syndebuk; gid Haanden maatte blive lam-
paa ham! — Det Satanskram lod mig ikke lukke
et Øje den hele Nat! Er det eengang en dum
Streg, at byde saameget for en Pige, saa giør
150 Pund fra eller til just ikke en dum Streg
saameget dummere. Vil jeg have No for mig
selv, maa den Sum nu eengang til det. (Til Lüde)
God Morgen!

Lüde. Ydmige Tiener!

Oberst. Alt i Arbeid?

Lüde. Ja!

Oberst. Spiist Frokost?

Lüde. Nei!

Oberst. (affibes). Den gamle Næv er vred.
— Har man overlet sig en Smule i Gaar? var
man hidtil —

Lüde (reiser sig). Eller kan ikke endog grob!!

Oberst. Man har betænkt sig; man er
kommen at gøre Tingen god igien.

Lüde. Saa?

Oberst. Her! vil De see? fem hundrede
og fem hundrede gør tusind Pund.

Lüde. Rigtig! (tæller ham dem til igien) Fem
hundrede og fem hundrede gør tusind Pund.

Oberst. Hvad skal det sige?

Lüde. Den Handel bliver der ikke af.

Oberst. Har De betænkt Dem?

Lüde. Det just ikke.

Oberst. Hvad da?

Lüde. Det er forfælde.

Oberst. Hvi saa?

Lüde. Ery er solgt.

Oberst. Død og al Ulykke!

Lüde. Og det to hundrede Pund dyrere,
end jeg bød Dem hende i Gaar.

Oberst. Knadde jeg over saadan en Seleys
verkooper, lod jeg ham strax hænge,

Lüde. Hvorfor vilde De i Gaar knibe paa nogle lumpne Hund? hvem er nu den egentlige Gnier? Dog, forbi er forbi. En Flaske Malaga til Frokost!

Oberst. Lad den komme, at jeg kan slae Dem Flasken i Hovedet! Ikke at bie eet Diebit, — ikke spørge mig . . .

Lüde. Gisre saameget Vøsen af et Par Hund, Krige, stois og bande, stikker det sig for Commandanten i Paramaribo, for en hovedrig Mand, der paa nogleaar har i Surinam tient mere Guld, end han veier selv.

Oberst. Hvem har kisbt hende?

Lüde. Det veed jeg ikke selv, og det bryder mig heller ikke.

Oberst. Saa gid ogsaa Satan . . . Vi ere endnu ikke færdige; det bliver paa Regning. Gisr Deres Slaver sig rebelle, ødelægge de Deres Plantage, plyndrer de Kassen, brænder de Husene, prøv saa Du paa at komme om Hielp til mig, Du gamle haardhudede Sickepranger!

(Gaer.)

Lüde (ene). Ha ha! jeg har dvg aldrig nogen større Glæde, end nuar jeg ret kan ærgre En tilgavns.

A n d e t O p t r i n.

Lüde. Stedmann. Quacko.

Stedmann (i il som). Det tilpas, Hr. Lüde! her er det: fem hundrede i Bankosedler, to hundrede i Guld; Resten og langt over i Pretiosa. Vil De tage? — Hvor er Cery? o! Gudsteelev! nu kan jeg sige: hvor er min Cery?

Lüde. Hr. Capitain!

Stedm. Saa tag dog!

Lüde. Det gør mig ondt.

Stedm. Hvad? hvilket?

Lüde. Cery . . .

Stedm. Cery! hvad? tæl!

Lüde. Er solgt for en Time siden.

Stedm. (som ude af sig selv). Solgt? Cery solgt!

Lüde (gaaer bestandig længere fra ham). Som sagt! det gør mig ondt.

Stedm. (tager fat paa ham). Til hvem? til hvem?

Lüde. Det veed jeg ikke.

Stedm. Død og Helvede! til hvem?

Lüde. Lad mig være! De kiender Lovene her; de ere stroenge, jeg kunde, jeg maatte. (slipper fra ham og lober.)

Tredie Opfrin.

Stedmann. Quacko.

Stedm. Solgt! min Ery folgt! store Gud!

Quacko. Jeg glædede mig saadan til den Glæde, jeg skulde giøre Dig og Din Ery! o, hvor hurtig har denne Glæde forandret sig til Saarer!

Stedm. Der! bring mine Kammerater det tilbage! — siig dem, at deres Godhed rører mig — rører mig til Saarer.

Quacko. De vil ikke tage det saa gierne igien, som de gav det.

Stedm. De gode Mennesker! — hvor ere de komne til saamange Penge?

Quacko. Har Du ikke i Dag udbetalt dem en Gratification? har ikke Augusta van der Waard foranstaltet et Sammenskud til dem?

Stedm. Den gode fortreffelige Augusta!

Quacko. Den ellers saa gode Augusta er dog ikke altid god.

Stedm. Hvad siger Du?

Quacko. I Dag var hun det i det mindste ikke. O det glemmer jeg hende aldrig, aldrig!

Stedm. Forklar Dig.

Quacko. Jeg saae Dig sørge, saae, at Smerten astvang Dig Saarer for Ery; jeg funde

ikke taale at see Dig live. I min Angst løb jeg til Augusta, og bad hende paa mine Knæ.

Stedm. Der har Du gjort en dum Streg,
Qvacko!

Qvacko. Tilgiv mig.

Stedm. Havde Du ikke meent det saa godt,
vilde jeg ørgret mig; men nu! — o! Du veed
ikke, hvad Du i Din Godhertighed har spillet
mig for en dum Streg. Og hvad sagde hun?

Qvacko. Hun søgte Udspringter, undstykldte
sig med store ubentede Udgifter, og sendte mig
tomhændet og fortvivlet bort.

Stedm. Havde Augusta givet Dig Venge,
saa — O nei! i Eidenstabens Time var end ikke
det bedste Menneske i stand til saadan Heimodighed.

Qvacko. Nu stillede jeg mig hen paa Tor-
vet, og vilde sælge mig selv, for i det mindste
at bringe Dig noget til Help til den fornødne
Summa.

Stedm. Du! oposre mig Din nylig sticen-
kede Frihed! Du ødse eiegode Qvacko!

Qvacko. Der kom en sort Fæger af Die
Compagnie til mig; jeg flagede ham min Nod.
Jeg veed Raad, raabte han. Han førte mig til
Dine Baabenbrodre; enhver gav, hvad han hav-
de; paa saa diebliske var Summen samlet.

Lydelig Jubel fulgte mig. Hvad jeg skyndte mig!
hvad jeg sloi afsted med min Skat! og nu...

Stedm. Lad os ile bort fra Surinam! saa
riig, som jeg ønskede, kommer jeg rigtig nok ikke
tilbage til mit Fædreland; men dog maaſke
rigere end nogen endnu fra Indien er kommen
dertil. Jeg bringer en Ven med, saa ikke saa let
nogen skal vise mig bedre. (Omfavn og kysser ham.)
Gaa nu Qvacko! Der er Cery.

(Qvacko gaaer.)

G i e r d e O p t r i n.

Stedmann. Cery.

Cery. Du vil bort! Du forlader Din Cery!

Stedm. O Cery! Cery!

Cery. Du kunde forlade mig uden Farvel!

Stedm. Var det ikke bedre for os begge?

Cery. Kun eengang vilde jeg see Dig endnu.
Mit Die skulde ret see sig maet paa Dig. Jeg
vil ret indpræge Din stionne ødle Gestalt i mit
Siæl. — Saaledes, saaledes, som Du nu staar
for mig, seer jeg Dig, saa tide jeg vil; o! altid,
altid vil jeg see Dig! Man maatte rive mig fra
mig selv, naar man vilde udrive Dig af mit
Hjerte.

Stedm. Min ulykkelige Cery!

Ery. Ikke saa ulykkelig, som Du troer,
Ogsaa i Din Graværelse, ogsaa i siernes Adfærd
Ielse har jeg Dig hos mig. Hvor kan jeg være
ulykkelig, naar jeg har Dig?

Stedm. O! Du veed ikke, minne Ery!
hvad jeg vilde overrasket Dig med!

Ery. Bist med noget ret godt?

Stedm. O ja!

Ery. Hvem vil Du ikke Godt? hvad
Godt under Du ikke Din Ery? Det lykkedes
Dig ikke. Gør det Dig saa sorgmodig?

Stedm. Det bringer mig til Fortvivlelse.

Ery. Du vilde — er det mig ikke nok!
Kun at ville, ikke at det lykkes, staar til os. O!
hisset gælder eengang den ødle Villie uendelig
mere, end den lykkeligste Lykke!

Stedm. Jeg vilde giøre Dig fri, bede Dig
om Din Haand —

Ery. Du Gode!

Stedm. Jeg sagte Penge. Overalt sik jeg
Afslag. Nei! ikke overalt; mine Baabenbrødres
Hjelp kom for sidde. Du var alt solgt, da den
kom.

Ery. Saa?

Stedm. Solgt! siger jeg.

Ery. Jeg forstaar Dig.

Stedm. Og det overrasket Dig ikke engang?

Tery. Hvor skulde det funne overraske mig? er det ikke Slavers sædvanlige Lod? kan det overraske en Ware, at den gaaer fra Haand til Haand, til den tilsidst bliver gammel, og ingen skifter om den? Er det første Gang, jeg er folgt? bliver det sidste? Kan noget overraske Dig, som Du hver Dag; hver Linje maatte vente?

Stedm. Riender Du Din nuværende Herre?

Tery. Nei! vist nok er det en tung Lod at skulde have en Herre; men saalmodig at lyde den, man faaer, afvæbner tidt det haardeste Tyrannie. Hvem han saa er, skal Tery giøre sin Pligt.

Stedm. O, hvor tidt er det endda ikke nok!

Tery. Er det ikke nok, saa giør jeg, hvad jeg kan. Saa taaler, saa sider jeg, og søger i Erindringen om Dig Trost for de nærværende og Styrke mod de tilkommende Lidelser.

Stedm. Herlige Hierte!

Tery. Du har jo ogsaa meget at bære. Den bitterste Lod kan neppe paabyrde mig det halve af, hvad Du saa mandig og med saadan Sælesterke har baaret.

Stedm. Det gjorde jeg frivillig; men Du —

Tery. At vælge sig selv en Herre, eller at maatte modtage en, kommer det ikke tidt ud paa eet? Endog den selvvagte Herre bliver En tidt

til Byrde; han kan man heller ikke altid blive
qvit, naar man vil.

Stedm. Du! med det Englehierte, denne
himmelste Tænkemaade!

Ery. Vær rolig! det er bedre, som det
er. Tingen har ikke taget saa slem en Vending.
Din Kone vilde jeg dog aldrig blevet.

Stedm. Hvorfor ikke?

Ery. Du kommer endnu til engang at
takke mig, at jeg ikke bød Haand til Din Plan.

Stedm. Uden Dig, Ery —

Ery. Jeg vidste Din Hensigt. Det havde
kun kostet mig ~~**~~ Ord, og den Sum havde været
i Dine Hænder. Et eneste Ord — og jeg sagde
det ikke.

Stedm. Ery! — og Du sagde det ikke?

Ery. O, det er min Stolthed! det oplos-
ter mig over mig selv, at jeg overvandt denne
mægtige Fristelse, at jeg ikke sagde dette Ord.
Besiddelse af en Dig værdigere Lykke vil Du da
tidt sige til Dig selv: Ery var god! hun vilde
Alt heller end vide sin Ven ulykkelig . . .

Stedm. O hold op! hold op! veed jeg da
ikke tilfulde, jeg finder aldrig Din Mage?

Femte Optrin.

De Horrige. Lüde. En sort Jockei.

Jockei (i det han kommer ind til Lüde). De har det halve af en overbrudt Guldring?

Lüde. Ja!

Jockei. Den, der bringer Dem den anden Halvdeel, skal De, efter Aftale, leve en Slavinde?

Lüde. Ja!

Jockei. Vil De see her?

Lüde (passer begge Stykker af Ringen i hinanden). Riktig! de passer. Ery! følg med ham!

Ery. Hvorhen?

Lüde. Til Dit nye Herstædt.

Stedm. Det tilstæder jeg aldrig.

Lüde. Det vil jeg dog see.

Ery. Stedmann!

Lüde. Nod De mig ikke at falde Bagten til Hielp.

Stedm. Kald den, Elendige!

Lüde. Saa vil vi faae at see, om De har Ret til at fortrædige mig i min Handel, med Vold at giøre Indgreb i fremmed Ejendom.

Ery. Din Ery besværger Dig: vær rolig!

Stedm. Er Du mig ogsaa imod?

Gry. Du kænder vores Love; er Din Magt stærkere end de? Vil Du forståelig forhørre min Skigbin?

Stedm. O Gry!

Gry. Al den Lykke, Dyd, Mettaffenhed og Høimodighed kan give, blive Din Lod! Lev vel, og erindre Dig Din Gry!

Stedm. (omfavner hende). O, jeg synker under min Smerte! (Holder Torklædet for Ansigtet.)

Lude giver Gry et Vink at gaae. Hun kaster et smerteligt Blit paa Stedmann, tører sine Øine, kysser Ludes Haand, og gaaer hurtig og stille bort med Sockeien.)

Stedm. (seer sig om efter en Pause). Gry! Gry! store Gud! hun er borte! er hun da virkelig tabt for mig for evig? (gaaer).

S i e f t e O p t r i n.

Qvacco med Lastdragere. Lude.

Qvacco. Denne Bet! (fører dem ud af Sidens døren. De bære Kister.)

Lude. Hvad bærer de der?

Qvacco. Kister.

Lude. Det seer jeg nok; men i de Kister?

Qvacco. Er Skatte.

Lude. Saa? til hvem?

Qvacko. Til Europeerne.

Lüde. Saa? og fra hvem?

Qvacko. Fra min Herre!

Lüde. Den fattige Stakkel! ha ha ha!

Qvacko. Min Herre er riig, rigere end alle Plantere i Surinam tilsammen.

Lüde. Det er løgn!

Qvacko. Hvordan skulde han ellers være kommet til de Skatte? Hvad mener De, der er i No. 1?

Lüde. Sukker, Caffee, Cacao.

Qvacko. Lapperi!

Lüde. Solv, Guld, ædle Stene?

Qvacko. Lapperi!

Lüde. Er Du gal, Dreng!

Qvacko. Sandt Lapperi mod disse Skatte.

Guld og Solv har de nok af i Europa.

Lüde. Du gør mig nysgjærrig.

Qvacko. No. 1 indeholder Fro af de siældnestre Bæxter.

Lüde. Saa? og No. 2?

Qvacko. De siældnestre Planter, saa kunstig farrede, at de hverken af Farve eller Udseende have tabt der mindste.

Lüde. Men i No. 3 er der dog...

Qvacko. Udstoppede Hugle, som de levede, og som man hidindtil ikke fandt een enesie af i Europa.

Lüde. Gratulerer til de Skatte, og spørger ikke om at vide, hvad Snaws der er i No. 4.

Qvacko. Da er det just de egenlige Skatte.

Lüde. Saa lad høre.

Qvacko. Optagne Egne, Skildringer af Naturscældenheder, Legninger af Mennesker og Dyr; gavnlige Forslag til Regieringen, og endnu gavnligere til Menneskehedens Vel.

Lüde. For Exempel?

Qvacko. Hvorledes man skal afførfte Slavehandelen, giøre den stakkels Neger fri, og den grusomme Planter til et Menneske.

Lüde. Ha ha ha!

Qvacko. Hvad leer Du af?

Lüde. Din Herre er ikke klog. Slavehandel bringer Venge ind. Hvad der bringer Venge ind, bliver ikke afført. For bleger jeg alle Morianer, før Din Herre med al sin Skriverads faaer een eneste Neger fri.

S y v e n d e O p t r i n.

De Forrige. Stedmann, som hans Soldater følger ti; Dørren.

Stedm. Nu nok! gaaer! — Jeg gientager Eder endnu engang min hertelige Tak for hver Gang vi have deelt Misie, Mangel og Fare med

hinanden! — Det gørde for mig i Dag, o! det kan jeg aldrig nok takke Eder for! Lev vel! — (kysser en Soldat) Gamle Kammerat! jeg giver Dig dette Afteedskys i alle vore Baabenbrødres Navn. Gaa nu!

(Soldaterne tørre deres Hine og gaae. Nådlo følger dem.)

O f t e n d e O p t r i n.

Stedmann. Lüde.

Lüde. Altsaa alt reisefærdig, Hr. Capitain!

Stedm. De bliver derved en besværlig Gæst qbit, før De maa skee havde ventet det.

Lüde. Varer saa ikke længe, før jeg har en ny paa Halsen. Midlertid havde De været mig kærere end en anden.

Stedm. Virkelig?

Lüde. Ja! for sandt at sige, paa det Par Værelser nær, De havde her i Huset, gjorde De mig slet aldeles ingen Uleilighed. Skulde De komme hid til os igien, skal mit Huus altid heller staae Dem aabent, end hundrede andre.

Stedm. Det Skudsmaal, De der giver min Opsørel mod Dem, er mig saameget mindre lige gyldigt, da De ikke maa regne paa et lignende fra mig.

Lüde. Det er at sige, De har været ud-
sat for Uteiligheder fra min Side?

Stedm. Uteiligheder, som jeg aldrig i mine
Dage tilgiver Dem.

N i e n d e O p t r i n.

De Forrige. Obersten.

Oberst. Næt saa! Den Selenvorfooper
der har spillet os to en fordømt Streg. Hvad
mener De, Hr. Capitain! om De gav ham et
godt Livsuld Prygt, inden De gik ombord?

Lüde. Hvad tænker De paa? saadan en
vakker artig Mand, som Hr. Capitainen.

Oberst. Nu! saa vil jeg gaae i hans
Sted, og...

Lüde. Hr. Obersten funde det ogsaa før
signe. Hr. Obersten er en stræng Herre, lidt kore
for Hovedet. Det er sandt, modte De ikke nys
en Ladning Rhinstviin? det skal være fortrefelig
tredindstyveaarig Rhinstviin. Et godt Sorte-
ment af den er bestemt den Herre, som nys den
onde Lune kom over, at ville give mig et Liv-
suld Prygt. Det var dog noget nærlægtere,
at spare os begge al den Uteilighed og Proces-
sens Omkostninger, og hvad deraf videre funde
synde...

Oberst. Og probere Rhinstoenen i det Sted? nu lad gaae.

Lüde. Jeg vil strax gaae hen at giøre Anstalt. Ydmugste Tiener! (gaaer.)

T i e n d e O p t r i n.

Obersten. Stedmann.

Oberst. Jeg har en Skrivelse, som jeg skal bede Dem tilstille Hans Durchlauchtighed Statholderen.

Stedm. Med fornøielse.

Oberst. De vil formodentlig blive meget naadig modtaget.

Stedm. Det haaber jeg.

Oberst. Man siger, at De bringer mange smukke Ting hiem med.

Stedm. For Speculanten intet! for Naturens og Sandhedens Ben usatteerlige Ting.

Oberst. De skal, siger man, have isinde at give en Reisebeskrivelse ud.

Stedm. Ja!

Oberst. De har da neppe forsømt at samle vakte Data til den her?

Stedm. Mere vigtige end vakte Data.

Oberst. Der vil formodentlig mangen en komme til at staae i et maadeligt Lys?

Stedm. Ester Fortieneste, altsaa naturlig, viis i et meget maadeligt Lys.

Oberst. Hans Durchlauchtighed vil formodentlig spørge Dem om mange Ting her i Surinam.

Stedm. Det formoder jeg selv.

Oberst. Naar det nu for Exempel skulde komme paa Tale om Tropperne her i Surinam, hvad vilde De da sige?

Stedm. Sædhed!

Oberst. Som for Exempel?

Stedm. Spørg mig ikke nok engang, Hr. Oberst! ellers siger jeg Dem den med.

Oberst. Kan De ogsaa bevise, hvad De siger?

Stedm. Jeg har samlet Facta, og lader de Facta godtgørsle med usforkærlige Vidnesbyrd.

Oberst. Saa? og naar jeg nu tog min Ordre tilbage, sendte Dem i Arrest for Deres Raisonnement, lod Deres Papirer undersøge og cassere; androg hos Stat — hos Hans Durchlauchtighed Statholderen paa Deres Cassation, hvad da?

Stedm. Mig kan De hæste, men mine Papirer ere i Skibscapitainens Børge og under hans Ansvar. De er Oberst og Commandant i Paramaribo. Ved Vandets Bred har Deres Magt

sin Grændse. Sfibet er udenfor denne. Endog uden min personlige Nærvarelse vilde mine Papirer havde deres fulde Vægt. Hvad iovrigt min Arrest under disse Omstændigheder vilde giøre for en Sensation der, og om den ikke vilde blive et nyt Vilag til mine Beviser, om De eller jeg tilføjd vilde tage mest derved; det overlader jeg Dem selv at bænke, Hr. Oberst!

Obersten (stamper). Saa reis i Dicølens og hele Hølvedes Navn! (gaaer.)

Ellevte Optrin:

Stedmann. Øvacko.

Øvacko. Nu er Uting færdigt.

Stedm. Nu saa farvel, Surinam! for stedse! mindst havde jeg tankt, da jeg første Gang betraadde Din Strandbred, jeg med saa blødende sonderrevet Herte engang skulde forlade Dig.

Øvacko. Augusta van der Waard vil tale med Dig endnu eencang.

Stedm. Vi har jo intet mere at sige hinanden.

Øvacko. Jeg var saa vred paa hende; men naar man bare seer hende, hører hende tale, maa man holde af hende af sit hele Herte. Der kommer hun!

Tolvte Optrin.

De Torrige. Augusta v. d. Waard.

V. d. Waard. Jeg herte just nu, at De var
reisefærdig. Har jeg da virkelig givet Dem An-
ledning at besvare Dem over mig, siden De vil
forlade mig uden Farvel?

Stedmann. Hvo vilde ille gierne spare
sig en saadan Ufsteeds Smerte?

V. d. W. Har jeg end i een hanseende taget
feil, troer jeg des sikrere at torde regne paa Deres
Vensteb.

Stedm. Aldrig skal Augusta v. d. Waard
have eier nogen Ven, som jeg ikke i Hengivenhed
og Bestandighed skal kunne kappes med.

V. d. W. Venner have altid noget at sige
hinanden. Tænker De, som jeg, skal de umaalet-
lige Have, der adskille os, ikke hindre os fra
osse at høre fra hinanden?

Stedm. Med inderlig Taknemmelighed
modtager jeg dette Tilbud.

V. d. W. Lad De aldrig noget Skib gaae
fra Holland til Surinam, uden at bringe Brev
med til mig.

Stedm. Deri kan De forlade Dem paa
min Misagtighed.

B. d. W. Der skal aldrig komme noget Skib fra Surinam til Holland, uden at bringe Dem et ret langt omskændeligt Brev med fra Deres Veninde.

Stedm. Og giv da ethvert maatte bringe mig den Efterretning, at De var lykkelig, ret lykkelig, saa lykkelig, som De fortiente!

B. d. W. Saa en lykkelig Reise da, dyrebare usorglemmelige Ven! alle en reen Siæls Glæder vorde Deres Lod — den arme Cery!

Stedm. Skal jeg da virkelig fra hende, uden engang at erfare hendes Skæbne?

B. d. W. Hendes Skæbne er hidtil en Hemmelighed.

Stedm. Hvem kan jeg bedre anbefale denne mig saa dyrebare Skabning, end min ødelmodige Augustas moderlige Bestiærmelse?

B. d. W. Skulde kun ikke hendes Lod have bestemt hende til et langt fraliggende Sted! De veed, hvorlidt man, selv med den bedste Willie, kan gisre for langt fraværende Venner.

Stedm. De gisr for hende, hvad De kan.

B. d. W. (giver ham Haanden). Det gisr jeg. Det er sandt, De tager dog ikke ilde op, at jeg beder Dem modtage en lille Erindring fra mig.

Stedm. Augusta! hvortil behoves...?

V. d. W. Kunde De i dette Sieblik nægte
mig denne lille Fornsielse?

Stedm. Augusta!

V. d. W. Se den i det mindste! det staaer
jo endda altid til Dem, om De vil tage derimod
eller ikke. Nu! bringe den maa jeg jo dog?

Stedm. (trykker taus og forlegen hendes Haand;
hun iles bort, og kommer strax igien med Ery, som
hun erer til ham.)

Trettende Optrin.

Stedmann. A. v. d. Waard. Ery.

V. d. W. Nu, Stedmann! vil De tage
derimod?

Stedm. Ery! Augusta...

V. d. W. Afslaaer De?

Stedm. Er det muligt?

V. d. W. Ery var villig at afstaae mig,
hvad der var hende kærest i Verden. Jeg er en
forsængelig Skabning, der ikke gierne vil lade sig
overgaae i Höimodighed.

Stedm. Ery! Du min! (trykker hende til
sit Hjerte.)

Ery. Din! Din! evig ene Din!

Stedmann (til Augusta). Ædle høimodige Kone!

B. d. W. Alt have gjort to skionne Sæle lykkelige, være min Lykke!

Cery (skyrter for hendes Fodder). O lad mig græde ved Dine Fodder!

B. d. W. (reiser hende og trykker hende til sit Bryst.) Herhid! herhid! Du har lært mig det, og jeg sejer det! Alt skjont og godt formær Mennesket, naar han fun alvorlig vil! Tak for denne Din Lærdom! og nu — i hans Arme, lykkelige Pige!

Cery. Din Slavinde vil jeg være, tilhøre Dig, ene, evig tilhøre Dig! men Din Hustru ...

B. d. W. (spøgesuld beslende.) Adlyd, Slavinde! Dit Herstab besaler!

Stedm. Giv mig Din Haand, bliv mit Hustru!

Cery (staaer et Dieblik, og synker derpaa i hans Arme).

